

Ieremia - Comentarii Jean Koechlin

Ieremia 1:1-19

Cartea lui Ieremia ne readuce in timpul celor din urma regi ai lui Iuda de dinainte de captivitate. Aparitia unui profet este intotdeauna indiciul unei stari rele a poporului Israel, dar totodata si dovada harului lui Dumnezeu. Inca inainte de nasterea sa, Domnul il pusese deoparte pe acest tanar preot pentru slujba pe care i-o hotarase (comp. cu Galateni 1.15). Timid, Ieremia incepe prin a opune rezistenta chemarii lui Dumnezeu: „Sunt un copil“ (v. 6). «Nu vorbi asa!» ii raspunde Domnul. «Ce conteaza capacitatile tale, din moment ce tu nu spui si nu faci nimic altceva decat ce iti poruncesc Eu?» Este acelasi gand pe care il redau si versurile: «Cu cat in viata nu m-avant far' Domnul nicio clipa, Cu-atat, in drumu-mi pe pamant, voi fi purtat pe-aripa. Caci nu arat mai luminos, decat smerit, de mana, Ca eu, cat sunt neputincios, port steagul prin lumina.» Pentru a-l incuraja pe tanarul Sau mesager, Dumnezeu ii da doua viziuni remarcabile. Nuiua de migdal (sau „arborele care vegheaza“; «migdal», cuvânt derivând din «vegheator») aminteste de toiagul lui Aaron de odinioara care infrunzise, in florise si copsese migdale (Numeri 17.8) si confirma hotararea Dumnezeului vegheator si credincios. Ieremia trebuia sa se grabeasca sa-si avertizeze poporul, sa-l urgenteze sa se pocaiasca, pentru ca cea de-a doua viziune, a cazanului fierband, prevestea iminenta amenintare a vrajmasului din nord. Ce obligatie dificila! Ieremia insa primeste putere de sus (v. 18), insotita de o pretioasa promisiune: „Eu sunt cu tine“ (v. 19; vezi si cap. 15.20).

Ieremia 2:1-18

Cele dintai cuvinte pe care Domnul le pune in gura lui Ieremia au scopul de a recastiga inima poporului Sau uituc. Ce imagine asemanatoare cu cea a propriilor noastre inimi! Este ca si cum Domnul ne-ar intrea cu afectiune plina de gingasie: «Ti-aduci tu aminte de perioada fericita care a urmat convertirii tale, cand clocoteai de zel si de recunostinta? Cu siguranta, atunci tu mergeai prin aceasta lume ca printr-un pustiu, ca printr-un „pamant nesemanat“ (v. 2) si Eu eram totul pentru tine. Chiar daca tu ai uitat acea vreme, Eu totusi am pastrat amintirea ei; Imi era placuta flacara afectiunilor tale, acea bucurie a „dragostei tale dintai“» (Apocalipsa 2.4). „Vai“, zice Domnul, „poporul Meu si-a schimbat gloria cu ceea ce este fara folos“ (v. 11 si sf. v. 8)! Fii cinstit, cititorule, tu, care poate te-ai indepartat de Domnul: ai avut vreun folos din aceasta? Ce nebulie sa-L parasesti pe El, „Izvorul apelor vii“ (v. 13), pentru a sapa „fantani crapate, care nu tin apa“ (v. 13)! sau pentru a merge la raurile Egiptului si ale Asiriei (v. 18), simboluri ale lumii...! „Oricine bea din apa aceasta va inseta din nou“; insa cine va bea din apa pe care i-o va da Isus „nicidecum nu va inseta niciodata“ (Ioan 4.10,13,14).

Ieremia 2:19-37

Parasirea dragostei dintai este intotdeauna punctul de plecare (la inceput ascuns) al celor mai multe rele. Dumnezeu l-a chemat pe Israel afara din Egipt, ca sa-l slujeasca (Exod 4.23). Acest popor insa li declara cu impertinenta: „Nu voi sluji“ (v. 20; comp. in Neemia 3.5 cu exemplul mai-marilor din Tecoa). Ce dureros ca acesta este tristul raspuns (chiar daca nu indraznesc sa-l formuleze cu glas tare) al celor mai multi crestini in fata Celui care i-a salvat! Putem sa le afirmam ca se insala singuri, pentru ca este imposibil sa nu slujesti niciunui stapan! Refuzul de a asculta de Domnul devine pe neasteptate sclavie in fata idolilor (v. 28). Mergand si mai departe cu razvratirea impotriva Domnului, acest popor rebel l-a intors intentionat spatele (v. 27) si, cu o nerecunostinta de nedescris, l-a uitat pe Cel care-i facuse numai bine (v. 32). Sarman popor! Dumnezeu a vrut sa-i deschida ochii, invitandu-l sa se intoarca si sa-si priveasca urmele sinuoase pe care le-a lasat in urma (v. 23; vezi si cap. 14.10). Dragi prieteni crestini, si noua ne este uneori necesar sa punem punct si sa ne cumparam (sau sa ne evaluam) caile: cati pasi gresiti, cate ocolisuri, cate fundaturi, in care ne-am ratacit, pentru ca nu am vrut sa urmam calea dreapta si atat de clara a voii Domnului...!

Ieremia 3:11-4:2

Capitolul 3 il prezinta pe Israel ca pe o sotie necredincioasa, uitand de legaturile care o unesc cu Domnul, barbatul ei. Pe calea faradelegii, Iuda a mers chiar mai departe decat cele zece semintii ale lui Israel, adaugand la necredinciosia sa si prefacatoria: tradarea ii este agravata de ipocrizie. Desi, din punct de vedere istoric, ne aflam aici sub domnia evlaviosului Iosia, inima poporului tot nu si-a urmat intr-un mod real imparatul in trezirea pentru care acesta daduse semnalul (vezi v. 10 si 2 Cronici 34.33). Iuda s-a prefacut ca se intoarce la Domnul si astfel prefacatoria lui este inaintea lui Dumnezeu cu mult mai rea decat indepartarea propriu-zisa de El. Cat de emotionante sunt aceste chemari: „Intoarce-te, intoarce-te la Mine“; „Intoarceti-va, fii razvratiti“; „Eu sunt indurator“; „va voi vindeca...“ (v. 12,14,22; 4.1)! Si cate secole se interpun, prin micile puncte de suspensie din v. 22, intre chemarea lui Dumnezeu („Intoarceti-va“) si raspunsul poporului („lata-ne“), din moment ce acest raspuns al lui Israel este asteptat de Dumnezeu si astazi...! „V-am logodit cu un singur barbat, ca sa va infatisez ca pe o fecioara curata lui Hristos“, avea sa le scrie Pavel corintenilor (2 Corinteni 11.2). O asemenea relatie cu Domnul implica inimi neimpartite. Mult mai privilegiata decat Israel, Biserica, Mireasa lui Hristos, obiect al unei iubiri atat de mari, cu cat mai responsabila este ea in a proteja afectiunile Sale...!

Ieremia 5:1-31

In ciuda frumoaselor marturisiri de credinta, trebuia multa osteneala pentru a gasi in Ierusalim un om „care sa faca judecata, care sa caute adevarul“ (v. 1; vezi si Ezechiel 22.30). Dumnezeul indurarii ar fi fost gata sa ierte cetatea vinovata, pentru un singur om (v. 1; comp. cu Geneza 18.23...). Din nefericire, aceasta credinciosie placuta lui Dumnezeu nu putea fi gasita nici printre oamenii de rand, nici printre cei mari, care erau mai invatati si deci mai responsabili (comp. cu Psalmul 62.9). Finalul capitolului, ca de altfel intreaga istorie a lui Ieremia, confirma aceasta in mod trist. „lata, ei sunt sarmani, sunt fara minte...“ (v. 4). Oare nu acelasi lucru se poate spune si astazi despre multimile care merg inconsciente spre pierzare? In zadar Si-a pedepsit Domnul poporul: „Ei nu simt durere, ... au refuzat sa primeasca disciplinarea, ... au refuzat sa se intoarca“ (v. 3; Tefania 3.2). Ce poate face

un medic cand pacientul sau, pretinzand ca nu sufera de nimic, refuza sa-si ia medicamentele? Sa nu ne sustragem niciodata de la aceasta corectie necesara, ci sa ne pastram o constiinta cat mai sensibila la ceea ce vrea Domnul sa ne vorbeasca pe aceasta cale. Daca nu, „ce veti face la sfarsit?“, intreaba profetul (v. 31).

Ieremia 6:1-30

Treptat-treptat, profetul schimba tonul, nemaipunand de acum accentul pe dragostea divina, ci pe manie. Domnul este pregatit sa-Si „viziteze“ poporul in judecata (v. 6,15; Isaia 10.3). Pentru aceasta Se va folosi de un vrajmas venind din nord (v. 22), dupa cum prevestea cazanul „fierband“ din cap. 1, gata sa-si reverse continutul inspaimantator si sa inunde tara lui Israel. Un nou apel al harului se interpune insa intre aceste pedepse. Sa-l ascultam; el se adreseaza fiecaruia in parte: „Stati pe cai si vedeti si intrebati de cararile cele vechi, care este calea cea buna; si umblati pe ea si veti gasi odihna pentru sufletele voastre“ (v. 16; cap. 7.23). Aceste carari vechi, ale credinciosiei si ale despartirii de lume, nu sunt nicidecum cele mai usoare; ele se strabat adesea de unul singur. Sunt insa cai sigure, cai de odinioara, marcate si verificate de inaintasii nostri, cai ale puterii, «pe care este belsug de fericire, pe care totul este pace, in ciuda locului arid». Sa refuzam deci drumurile largi si atat de placute care ni se deschid si sa cautam cu atentie aceasta „cale buna“, aceste „carari ale dreptatii“ (Psalmul 23.3) si ale adevarului, in «ghidul» nostru care este Cuvantul lui Dumnezeu! Si sa mergem pe ele!

Ieremia 7:1-20

Domnul il trimite pe Ieremia la poarta templului, pentru a rosti acolo o cuvantare aspra; aceasta deoarece, in ciuda starii sale de razvratire, poporul de la Ierusalim, in timp ce continua sa practice un cult doar de forma, se falea in mod zgomotos ca are „Templul Domnului“. Cata inconsecventa! Oare ceea ce dadea valoare templului nu era Insusi Cel care locuia in el? (Matei 23.21). Ei insa tocmai pe Acela Il renegau prin faptele lor rele, a caror lista ingrozitoare ne-o prezinta v. 9. Calcau in picioare aproape toata legea lui Dumnezeu si, fara sa se teama de Domnul, continuau sa se infatiseze inaintea Lui in Casa Lui (v. 10). Facusera din aceasta o pestera de talhari (v. 11, citat de Domnul), pangarind-o prin uraciunile lor (v. 10). Si astazi, asa-zisa crestinatate (cea marturisitoare) ofera aceeasi imagine cu doua fete: respect pentru formele religioase exterioare si totodata o tragica absenta a vietii launtrice (Apocalipsa 3.1). Fiecare dintre noi, daca nu veghem, ne expunem aceluiasi pericol, de a ne multumi cu forme de evlavie, in timp ce ii tagaduim puterea, ... care este dragostea pentru Domnul (2 Timotei 3.5). Dumnezeu doreste realitate in vietile noastre, iar a face caz de relatia cu El fara a fi despartiti de rau inseamna a-L insulta. Domnul a vorbit mult timp, iar poporul a refuzat sa asculte. Acum este randul Lui sa refuze sa asculte, chiar daca este vorba de insasi rugaciunea profetului (v. 16).

Ieremia 8:1-22

Capitolul 5.3 ne-a aratat ca Israel nu simtise catusi de putin loviturile cu care Domnul fusese nevoit sa-l loveasca. Aici ii vedem pe cei responsabili legand ei insisi „cu usuratate“ ranile (v. 11) si

pretinzand pacea pe care Dumnezeu lor nu le-o «putea» da (6.14). Cu toate acestea, „balsamul din Galaad“ (harul) se afla la dispozitia lor, la fel si Medicul credincios, Cel care stia cum sa-l aplice (v. 22; comp. cu Matei 9.12). Este in aceasta o lectie pentru cel credincios, anume ca Dumnezeu disciplineaza. Daca acceptam din mana Domnului incercarile care ne sunt necesare, de asemenea sa-L lasam pe El Insus sa vindece ranile pe care le-a permis (Iov 5.18). Sa nu incercam sa le vindecam superficial, prin propriile noastre resurse. In v. 12, profetul adauga: „Nicidecum nu s-au rusinat“: este caracteristica unei constiinte impietrite (Tefania 3.5 sf.)! Acest sarman popor era caracterizat printr-o indiferenta totala fata de raul pe care il comisese. Pentru ca si noi ne aflam tot intr-o vreme cand „secerisul a trecut“ si „vara s-a sfarsit“, la acest inceput de septembrie, subliniem intr-un mod cu totul deosebit v. 20. Exista o vreme potrivita pentru a fi mantuiti si aceasta este: astazi! In curand, Domnul va strange spicele coapte, la marele Sau seceris al sufletelor. Atunci vara se va fi sfarsit. Ce trezire grozava pentru aceia care vor fi nevoiti sa spuna: „Noi nu suntem salvati“!

Ieremia 9:1-26

La fel ca in timpul lui Ieremia, si astazi poporul lui Dumnezeu are numerosi raniti de moarte (v. 1). Daca-i cunoastem, sa-i aducem in rugaciune inaintea Doctorului suprem, a Celui care are putere sa-i vindece (cap. 8.22). Capitolul care ne sta in fata exprima durerea de negrait a profetului. Severitatea cuvantarilor tinute catre popor nu-l pot impiedica sa fie profund afectat de soarta acestuia. El sufera, cu siguranta, gandindu-se la starea lui Israel si la pedeapsa care-l ameninta, dar, mai presus de toate, din cauza necinstirii aruncate asupra Numelui Domnului. Cu cat Il vom iubi mai mult pe Domnul, cu atat mai profund ne vom intrista vazand nerecunoscinta si indiferenta cu care dragostea Lui este atat de des intampinata. Sa meditam la importanta v. 23 si 24 (citate in 1 Corinteni 1.31). Este in natura fiecaruia sa se mandreasca cu capacitatile sale si sa se laude cu ceea ce are. Sportivul isi va pune in valoare agilitatea, muschii si supletea; elevul bun, succesele scolare; automobilistul, masina sa mai puternica decat cea a vecinului. Singurul lucru insa cu care Dumnezeu ne permite sa ne laudam este cunoasterea Lui (Psalmul 20.7; 2 Corinteni 10.17). Apreciem noi la adevarata valoare relatia noastra cu Domnul Isus? Sau uneori chiar ne este rusine de ea?

Ieremia 10:1-25

In timp ce ne sta la dispozitie un vechi si un bun drum, cu privire la care este bine sa ne informam (cap. 6.16), sa nu uitam ca exista si un altul de care trebuie sa ne pazim sa apucam pe el: este cel al natiunilor sau, altfel spus, al lumii (v. 2). De fapt, fiecare contact cu lumea tinde sa ne imprime felul ei de a trai si de a gandi. Bineinteles, nu ne putem sustrage de la aceste contacte, iar unii dintre noi sunt chiar foarte expusi acestora, din cauza ocupatiei lor, dar in niciun caz nu trebuie sa fim curiosi sa cunoastem sau sa aratam interes fata de „cele din lume“ (1 Ioan 2.15). Exemplul Dinei din Geneza 34.1 constituie un avertisment serios. Sa ne ferim de anumite tovarasii, de anumite carti pregatite sa ne instruiasca cu privire la acest drum periculos! Sa nu ignoram locul unde ii duce pe cei care-l urmeaza (Matei 7.13)! Ceea ce ii caracteriza pe cei dintre natiuni in timpul lui Ieremia (ca si pe cei din lume, astazi) este inchinarea la idoli. Dumnezeu declara ceea ce gandeste despre acest lucru si le-o rosteste acestor natiuni in propria lor limba (v. 11 este scris in aramaica). Versetul 23 ne aduce aminte de un dublu adevar, ca ziua de maine nu este a noastra, ca sa dispunem de ea (Iacov 4.13),

si, de asemenea, ca nu suntem capabili sa ne dirijam propriii nostri pasi. Ieremia stia aceasta. In ce ne priveste, am inteles noi, fiecare in parte, acest adevar?

Ieremia 11:1-23

In timpul domniei lui Iosia, preotul Hilchia (despre care unii admit ca era tatal lui Ieremia: vezi cap. 1.1) a gasit cartea Legii in timpul lucrarii de restaurare a Templului (2 Cronici 34.14). Aceasta carte cuprindea Deuteronomul, cel care vestea, prin temutul sau cap. 28, toate consecintele nerespectarii legamantului (vezi in special v. 64). Iosia, zguduit de spaima, innoieste, in numele poporului, acest legamant – de a-L urma pe Domnul si de a asculta de poruncile Lui (2 Imparati 22.8...; 23.1-3). Capitolul nostru insa ne arata cum acest prea frumos legamant a fost calcat, astfel ca pentru popor n-a mai existat niciun remediu (2 Cronici 36.16). Dumnezeu Isi «astupa» de atunci urechile fata de rugaciunile lor si ii cere profetului sa nu mai mijloceasca pentru popor (v. 14; 7.16). Ieremia este reprezentantul unei ramasite credincioase persecutate. Totodata, prin el este evocat si Mielul plin de blandete, tinta uneltirilor care urmareau sa-l nimiceasca impreuna „cu rodul lui”, „ca sa nu i se mai aminteasca numele” (v. 19; comp. cu Geneza 37.18; Luca 10.3). Acesta este telul zadarnic al oamenilor, ca si al lui Satan, cel care-l inspira, in timp ce gandul neschimbat al lui Dumnezeu este ca Numele frumos al Domnului Isus sa fie onorat pentru totdeauna (Filipeni 2.9). Noi raspundem la aceasta ori de cate ori mancam din paine si bem din vin, in amintirea Lui (1 Corinteni 11.25,26).

Ieremia 12:1-17

Capitolul 12 ne pune inainte o conversatie dintre Domnul si Ieremia. De aceasta data nu este vorba de o rugaciune a profetului in favoarea lui Israel, ci de probleme dureroase pe care el le are pe inima si pe care le aduce inaintea lui Dumnezeu din amaraciunea sufletului. Oamenii din cetatea Anatot, concetatenii lui, mersesera pana acolo incat il amenintaseră cu moartea, daca nu avea de gand sa taca (cap. 11.21). Din cap. 12.6 aflam ca pana si familia lui se purtase cu viclenie fata de el si strigase impotriva lui „in gura mare” (comp. cu Luca 4.24-26). Ieremia avea suficiente motive sa-si piarda curajul. Domnul insa intelege tulburarea slujitorului Sau (nu L-a tradat si pe El tot propriul Sau popor?) si ii explica acestuia ce este El nevoit sa faca: sa paraseasca templul pangarit si sa-l lase pe Israel, mostenirea Lui, sa cada in mainile vrajmasilor lor (v. 7). Sa ne gandim care trebuie sa fi fost sentimentele lui Dumnezeu pe cand lua asemenea hotarari... Pentru a ne ajuta sa le apreciem masura, El vorbeste despre poporul Sau folosind expresia atat de miscatoare: „iubita sufletului Meu” (v. 7). Natiunile actioneaza precum vecinii cei rai: vor suferi consecintele pentru aceasta. Totusi, Dumnezeu avea inca binecuvantari pregatite pentru Israel, ca si pentru aceste natiuni, daca ele ar fi invatat caile Sale.

Ieremia 13:1-27

Domnul ii da Ierusalimului un semn: este vorba de acest brau pe care Ieremia trebuia sa-l poarte asupra lui zi de zi, fara sa-l spele niciodata, pe care apoi sa-l ascunda la peste patru sute de kilometri, langa Eufrat, si despre care, in final, cand sa se intoarca sa-l ia, sa constate ca nu mai era

bun de nimic. Domnul ii explica apoi semnificatia sa spirituala: braul este o podoaba care isi are locul aproape de inima; mai mult, el facea parte din vesmintele preotilor (Exod 28.40), iar Ieremia era unul dintre acestia. Ce mult Se atasase Dumnezeu de acest popor care trebuia sa-L preamareasca gloria si sa-L slujeasca...! Mandria insa si inchinarea la idoli au tarat Iuda si Ierusalimul intr-o asa stare de intinare si de inutilitate, incat devenisera parca un brau putrezit. Si, asemeni acestuia, ei urmau sa fie dusi pe malurile Eufratului, in Babilon (sf. v. 19). Ca semn al maximei umilinte, cei pusi in pozitiiile cele mai inalte, imparatul si imparateasa, sunt invitati sa dea cei dintai exemplu. Versetul 23 ne aminteste ca pacatul l-a marcat pe om intr-un fel de nesters. Nu ne putem descotorosi de el, tot asa cum un etiopian nu-si poate albi pielea sau cum un leopard nu-si poate inlatura petele. In virtutea sangelui Domnului Hristos insa, Dumnezeu ne poate sterge pacatele si ne poate da o inima noua. Este ceea ce se va intampla tocmai cu un etiopian, a carui convertire o gasim descrisa in Fapte 8.

Ieremia 14:1-22

Dumnezeu i-a vorbit lui Israel nu numai prin vocea lui Ieremia, ci si trimitandu-i seceta si foametea. Profetul marturiseste faradelegile poporului sau si – in mod trist, el este singurul care o face – Il implora pe Domnul pentru popor. Din dragoste pentru acesta, nu putea sa inceteze sa se roage pentru el si, pentru ca nu avea niciun argument pe care sa-l puna in valoare in favoarea poporului, atunci cere: „Lucreaza pentru Numele Tau“ (v. 7,20,21; Ezechiel 20.9; Daniel 9.19). Acesta este motivul cel mai inalt pentru a-l cere lui Dumnezeu sa intervina. In vremea lui, Iosua s-a folosit de acelasi argument: „Ce vei face pentru Numele Tau mare?“ (Iosua 7.9). Pentru noi, totul este indurare. Ce motive am putea invoca pentru a cere sa se puna in lucrare bratul lui Dumnezeu? Numai unul: Numele lui Isus! El Insi ne-a dezvaluit puterea Sa minunata (Ioan 15.16). Total nu poate sa nu raspunda rugaciunilor care li sunt adresate in acest Nume pe care El Il pretuieste. „Daca ne marturisim pacatele (lucru pe care poporul nu voia sa-l faca), El este credincios si drept ca sa ne ierte pacatele si sa ne curateasca de orice nedreptate“ (1 Ioan 1.9). Versetele 13-19 ne vorbesc despre profeti care linistesc poporul prin minciuni: vor suferi, atat ei insisi, cat si cei care i-au ascultat, pedeapsa pe care au refuzat sa o creada (v. 15).

Ieremia 15:1-21

Inca o data Domnul il previne pe Ieremia ca nu poate accepta mijlocirea sa. Nici chiar Moise si Samuel, a caror viata de rugaciune si de iubire pentru Israel ne este cunoscuta, nu ar fi putut face nimic in starea actuala a sarmanului popor (vezi Psalmul 99.6). Ieremia este in pragul disperarii (v. 10). El Il ia pe Dumnezeu ca martor al credinciosiei lui: „Cuvintele Tale au fost gasite si eu le-am mancat“ (v. 16; comp. cu Psalmul 119.103). Cartea legii fusese, in adevar, gasita in templu si tanarul preot se delectase cu ea. Copii ai lui Dumnezeu, ce bine ar fi sa putem gasi si noi, asemeni lui Ieremia, in fiecare zi, in Biblie, hrana sufletelor noastre si in acelasi timp bucuria inimilor! Pavel ii amintea lui Timotei ca „un bun slujitor al lui Hristos Isus“ trebuie sa fie „hranit cu cuvintele credintei si ale buneii invataturi“ (1 Timotei 4.6). Domnul il incurajeaza pe martorul Sau credincios, dar temator, care acum „suferea dispret“ pentru El (v. 15; Psalmul 69.7) si ii promite eliberarea. Il indeamna sa separe ce este de pret de ce este fara pret. Un ucenic al Domnului Isus trebuie sa aiba o constiinta sensibila pentru a discerne binele si a-l practica, pentru a judeca raul si a se desparti de el (comp. si

cu 1 Petru 3.10-12). Numai intr-o astfel de conditie va putea vorbi cum vorbeste gura sau profetia lui Dumnezeu (v. 19).

Ieremia 16:1-21

Pentru ca avea pret inaintea Domnului, Ieremia a fost invitat sa se tina departe de tot ceea ce era fara pret (cap. 15.19), cu alte cuvinte, de acel popor rau. Este cu neputinta sa te amesteci cu raul si, in acelasi timp, sa marturisesti impotriva celor care-l practica. Dumnezeu nu i-a permis acestui tanar nici macar sa-si intemeieze o familie intr-un astfel de loc, tocmai pentru a arata mai bine ca nu putea avea locuinta durabila in Ierusalimul amenintat de judecata. Mai mult – si aceasta ne vorbeste tuturor – Ieremia trebuia, ca un adevarat nazireu, sa se abtina de la toate ospetele si sarbatorile unui popor condamnat. Aceasta insa nu este o privatiune grea pentru cineva care isi gaseste bucuria in Cuvantul lui Dumnezeu (cap. 15.16). Cu cat Domnul si Cuvantul Lui vor fi mai mult fericirea noastra, cu atat mai putin vom dori sa gustam placerile inselatoare pe care lumea ni le poate oferi. Versetele 10-21 mentioneaza pedeapsa Domnului asupra poporului Sau, motivul acestei pedepse, precum si promisiunea unei restaurari viitoare (v. 15). Puternica interventie a Domnului prin „pescari” si „vanatori”, pentru a-i aduce inapoi pe fiii lui Israel, va avea ca efect faptul ca El va fi recunoscut si de catre natiuni (v. 19).

Ieremia 17:1-11

Pentru a-l constientiza pe om de starea lui de pacatos inveterat (inradacinat), Dumnezeu foloseste in Cuvantul Sau limbaje dintre cele mai diferite: exemplul poporului Israel si al falimentului sau moral; legea Sa sfanta, viata perfecta a Domnului Hristos pe pamant (care, prin contrast, scoate in evidenta rautatea omului), precum si declaratii directe si de necombatut, ca cele pe care le intalnim aici. Versetul 9 afirma ca inima omului este totalmente perversa si incorigibila, „nespus de inselatoare si fara nicio speranta de vindecare”. Ce sentinta care trebuie sa ni se intipareasca pentru totdeauna in minte! Suntem pusi in garda sa nu acordam nici cea mai mica incredere acestei sarmane inimi, fie ca este vorba de a noastra, fie de a altcuiva, pentru a nu mai suferi atat de multe dezamagiri; si totodata suntem indemnati sa experimentam v. 7, cu toate urmarile fericite care decurg din aceasta: „Binecuvantat este omul care se crede in Domnul” (comp. v. 8 cu Psalmul 1.3). Adapandu-se din izvorul ineputabil, un astfel de om nu va suferi nici de caldura, nici de sete: nu le va simti deloc; „inradacinat in El” (Coloseni 2.7), nu se teme si nu inceteaza sa aduca rod pentru Dumnezeu. El implineste, in adevar, conditia enuntata de Domnul Isus: „Cine ramane in Mine si Eu in el, acela aduce mult rod; pentru ca, fara Mine, nu puteti face nimic” (Ioan 15.5).

Ieremia 17:12-27

Daca incercam sa ne scriem numele pe pamant (v. 13), vom vedea in curand ca acesta ajunge de necitit. Si totusi, cati nu sunt ca acesti nebuni care, fara sa se gandeasca la viitor, cauta sa-si faca un nume pe un pamant care trece! Drag prieten, cartea vietii este locul in care trebuie sa fie in scris numele tau. Gasim aici din nou trista declaratie din cap. 2.13: „L-au parasit pe Domnul, Izvorul apelor vii...”. In Ioan 6.66, mai multi ucenici nu-L mai urmeaza pe Domnul Isus, Cel care, exact in capitoulul

urmator, urma sa Se descopere ca fiind Izvorul de apa vie (Ioan 7.37). Rugaciunea din v. 14 recunoaste ca numai Dumnezeu poate schimba inima rea a omului: „Vindeca-ma Tu, ... si voi fi vindecat; salveaza-ma Tu, si voi fi salvat“. In cap. 31.18, Efraim va cere, la randul lui, „Intoarce-ma Tu, si ma voi intoarce“. „Pentru ca Tu esti lauda mea“, adauga profetul, punand in lumina adevarul ca, in lucrarea mantuirii noastre, totul vorbeste despre gloria lui Dumnezeu. In ultima parte a capitolului, Domnul aduce aminte de dispozitiile Sale in legatura cu sabbatul. Legea fusese incalcata in acest punct, ca de altfel si in altele (cap. 7.9). Un secol mai tarziu, dupa intoarcerea din Babilon, credinciosul Neemia va pune la inima aceasta invatatura din v. 21,22 (Neemia 13.15...). Le va aminti mai-marilor din Iuda ca nenorocirile poporului fusesera consecinta necredinciosiei parintilor tocmai in aceasta privinta.

Ieremia 18:1-23

In casa olarului, Ieremia are parte de o noua invatatura. Primul vas pe care il vede lucrat este o imagine a poporului. Asemeni braului din cap. 13, si acest vas „s-a stricat“: a fost recunoscut ca „nefiind bun de nimic“ (v. 4; 13.7). Da, Israelul, ca de altfel intreaga omenire, este reprezentat in felul acesta. Mesterul divin «nu a putut» face nimic cu cel dintai om, pe care l-a plamadit din lut. „Au ajuns toti impreuna nefolositori...“ (Romani 3.12,23). Pacatul a ruinat si a corupt intreaga rasa umana. Pe roata olarului insa, lucrul este reluat: este modelat un alt vas, „asa cum s-a parut bine in ochii olarului sa faca“ (v. 4). Acest vas fara cusur ne poarta gandurile spre Omul al doilea, Cel in care Dumnezeu Si-a gasit placerea. Potrivit planurilor lui Dumnezeu, Domnul Hristos a venit sa inlocuiasca rasa lui Adam cel cazut (cel atat de slab) si, de atunci incoace, nu mai este singur: „Daca este cineva in Hristos, este o creatie noua“ (2 Corinteni 5.17). Prin harul lui Dumnezeu, credinciosul poate deveni, la randul lui, „un vas spre onoare, sfintit, folositor Stapanului, pregatit pentru orice lucrare buna“ (2 Timotei 2.21; cititi si Efeseni 2.10). Dialogul din v. 11 si 12 confirma starea disperata a poporului si justifica respingerea sa ca un vas stricat al olarului.

Ieremia 19:1-15

Domnul l-a invitat pe Ieremia sa se duca din nou in casa olarului, dar de data aceasta nu pentru a-l privi cum lucreaza, ci pentru a cumpara un vas. Apoi, luand cu el pe cativa batrani din Israel, trebuia sa duca acest vas in valea fiilor lui Hinom. Era un loc sinistru aceasta rapa a Hinomului (fr. „gue“, de unde si numele de „gheena“), numita si Tofet (v. 6): acolo fusesera aduse jertfe omenesti lui Baal in timpul imparatului Manase (2 Cronici 33.6; Ieremia 7.31). Din acest motiv, regele Iosia (fiul fiului lui Manase) hotarase sa pangareasca acel loc (2 Imparati 23.10); iar acum, exact in acel loc al pacatelor lor ingrozitoare, poporul trebuia sa auda cuvinte infricosatoare si totodata sa vada cum vasul care ii reprezenta pe ei este facut tandari. Ieremia se intoarce apoi in templu si intareste Cuvantul Domnului in urechile intregului Ierusalim. Sa ne gandim ce curaj trebuie sa fi avut profetul pentru a condamna in mod public comportamentul poporului si pentru a-l anunta decizia divina de neschimbat cu privire la ei! Se poate ca si noi sa ne gasim izolati intr-un mediu ostil si sa trebuiasca sa dam marturie prin faptele si prin cuvintele noastre: sa-l cerem Domnului sa ne dea pentru aceasta aceeasi indrazneala.

Ieremia 20:1-18

Spunand lumii adevarul despre starea ei, aceasta ne expune imediat urii acesteia. Profetul a facut aceasta experienta dura. Complotul pe care l-am vazut ca se urzea impotriva lui in cap. 11.19 si 18.18 isi atinge de data aceasta scopul. Ieremia este lovit si torturat prin «ingrijirile» lui Pashur. Cine era omul acesta? Unul dintre preotii de vaza (v. 1) si, in plus, unul dintre acei profeti ai minciunii (v. 6; cap. 14.14) care, spre deosebire de Ieremia, se bucura de intreaga favoare a poporului. La randul sau, acest om trebuie sa auda impotriva lui o profetie a adevarului. Ieremia trage inca un semnal de alarma cu privire la indemnul din Iacov 5.10. El este o imagine a Domnului Isus: a vestit adevarul singur, urat si lovit din cauza acestuia (si inca de catre unul dintre preoti); a devenit obiect al ocarilor si al dispretului; in el, Cuvantul Dumnezeului sau a fost „ca un foc aprins“ (v. 9). Cu toate acestea, desi a fost impins de dragostea pe care o purta si pentru Domnul si pentru poporul sau, Ieremia ramane departe de Modelul desavarsit. El da glas amaraciunii si, precum Iov (Iov 3), isi blestema ziua nasterii. In el nu se intreveade harul fata de vrajmasii sai...Cititorule, permite-mi o intrebare: Ai fost tu in mod real infrant de Domnul? A fost El mai tare decat tine? (v. 7; comp. cu Filipeni 3.12).

Ieremia 21:1-14

Profetiile lui Ieremia nu ne sunt consemnate in ordinea in care au fost ele rostite. Cea de fata ne poarta in vremea celui din urma imparat al lui Iuda. Atacat de temutul sau vecin, Nebucadnetar, imparatul Zedechia trimite doi soli la profet, pentru a-l ruga sa-L consulte pe Domnul: era cel mai bun lucru pe care, de fapt, il putea face. In realitate insa, el si poporul cautau eliberarea fara ca mai intai sa se pocaiasca: trandaveau prin ignorarea acestei conditii, peste care, de altfel, nu se putea trece, din moment ce Dumnezeu nu o dadea pe una fara cealalta (eliberarea fara pocainta). Dupa toate cate anuntase Ieremia in capitolele precedente, o asemenea cerere era aproape o nerusinare si de aceea Domnul este nevoit sa le raspunda cu toata asprimea. Nu numai imparatul Babilonului va lupta impotriva lui Iuda, ci Insi Domnul: va lovi cu o ciurma mare oamenii si animalele, precum odinioara turmele Egiptului (Exod 9.1-7). Totusi, pe langa acest drum al mortii, inca ramanea pentru acest popor un drum al vietii ... care insa cerea in mod obligatoriu recunoasterea pacatelor si supunerea fata de voia lui Dumnezeu. Acest drum este inca deschis: ne-am angajat fiecare dintre noi pe el?

Ieremia 22:1-12

La porunca Domnului, Ieremia este tot asa de gata sa mearga la palatul imperial, cum a fost si cand a trebuit sa se duca la umila locuinta a olarului. Misiunea sa este si de data aceasta dificila, pentru ca este vorba de a-l preveni si de a-l indamna personal pe insusi imparatul lui Iuda. A da marturie in fata unui superior este un exercitiu frecvent intalnit in practica credinciosului tanar: daca se va sprijini pe Domnul, va fi intotdeauna intarit si binecuvantat cand va face aceasta (cititi si Fapte 26.22). Dumnezeu i-a promis odinioara lui David ca urmasii sai nu vor fi lipsiti „de un barbat pe tronul lui Israel“ (1 Imparati 2.4) cat timp vor lua aminte la calea lor si vor umbla inaintea Lui in adevar si cu toata inima. Vai, nici Salum (sau Ioahaz, vezi 2 Imparati 23.31,32), nici fratii acestuia, Ioachim si Zedechia, nici Conia (Ioiachin) nu au indeplinit aceasta conditie! Astfel ei vor fi cei din

urma patru regi din dinastia lui David, inainte de risipirea poporului. In aceste capitole, 21 si 22, fiecare dintre ei este condamnat nominal pentru propriile fapte. Niciunul nu va putea spune ca suporta consecintele pacatelor predecesorilor sai (comp. cu cap. 31.29), dupa cum tot niciunul nu va putea spune ca nu a fost avertizat, deoarece slujba profetului s-a prelungit sub domniile tuturor acestora (cap. 21.7; 22.11,18,24).

Ieremia 22:13-30

„Asculta Cuvantul Domnului, imparat al lui Iuda ... tu si slujitorii tai si poporul tau...!“ (v. 2) – asa suna invitatia stringenta pe care Ieremia i-o adresa lui Ioiachim. In zadar! Putem vedea chiar si roadele rele pe care, la varsta responsabilitatii personale, a trebuit sa le culeaga acest imparat care inca din tineretea lui, pe cand totul ii mergea bine, se hotarase sa nu asculte de glasul Domnului (dupa cum ne arata v. 21, care se aplica si intregului popor): nedreptate, necinste, mandrie, necuviinta, tiranie, violenta (v. 13 si 17, in care Ieremia nu ezita sa-i spuna imparatului ca este un ucigas). Si totusi, Ioiachim avusese inaintea sa exemplul frumos al tatalui sau, Iosia, precum si consecintele fericite ale umblarii acestuia in credinta (v. 15,16). Copii de crestini, pastrati vie in mintea voastra istoria acestui imparat! Versetul 14 reclama de asemenea intreaga noastra atentie. Cautarea luxului de catre un crestin nu contravine oare caracterului sau de strain si chemarii sale ceresti? Se vorbeste apoi despre Conia, un tanar de optsprezece ani care nu a domnit decat trei luni inainte sa fie transportat la Babilon impreuna cu mama lui (2 Imparati 24.8...). Prin astfel de evenimente, Dumnezeu Se adresa atunci lumii intregi (v. 29) si, totodata, aceasta pedeapsa publica ne arata si noua ca nimeni nu poate sfida voia Lui fara sa fie sanctionat.

Ieremia 23:1-15

In cap. 21 si 22 am vazut cum Cuvantul Domnului ii condamna pe cei din urma imparati. In adevar, toti cei responsabili din Iuda, „si profetul si preotul“ (v. 11), falimentasera in misiunea lor. In loc sa pastoreasca poporul „fiind modele pentru turma“ (1 Petru 5.3), ei au fost pastori rai. Din cauza purtarii lor deplorabile, turma fusese neglijata, distrusa si risipita (comp. cu Ezechiel 34.4-6). Din acest motiv, Dumnezeu Se va ingriji El Insi sa stranga ramasita acestei turme, careia ii va da un alt Pastor (Ioan 10.14). Cand familia regala a lui Israel va lipsi complet, Dumnezeu va ridica din chiar aceasta casa a lui David o Odrasla dreapta, un Imparat divin: „Domnul, Dreptatea noastra“ (v. 6; comp. cu 1 Corinteni 1.30). Aceasta expresie, „Odrasla“, este folosita de cinci ori in profeti si de fiecare data Il desemneaza pe Domnul Isus: In Ieremia: aici si in cap. 33.15, ca Imparatul, caracter care li este specific in Evanghelia dupa Matei. In Zaharia: in cap. 3.8, ca „Robul Meu, Odrasla“ (Domnul Hristos in Evanghelia dupa Marcu) si in cap. 6.12, ca „un om al carui Nume este Odrasla“ (Domnul Hristos in Evanghelia dupa Luca). In Isaia 4.2: ca „Odrasla Domnului ... spre frumuseti si glorie“, in care Il recunoastem pe Fiul lui Dumnezeu prezentat de catre Evanghelia dupa Ioan.

Ieremia 23:16-40

Intre pastorii rai ai lui Israel, profetii fusesera vinovati in mod cu totul deosebit. Ei pastorisera poporul cu iluzia nebuna ca, in ciuda pacatelor lor, totul va merge spre mai bine. Erau mincinosi. Alergasera

... fara sa fi fost trimisi de Domnul; vorbisera ... fara sa transmita oracole (sau profetii) din partea lui Dumnezeu (v. 21 si 38; 1 Petru 4.11). O bogata activitate religioasa este departe de a fi proba sau rezultatul unei stari spirituale potrivite. Pentru crestini astazi, ca si pentru profeti altadata, nu exista decat un singur dreptar in alergare si in vorbire: ramanerea „la sfatul Domnului“ (v. 18,22), altfel spus, in comuniune cu Domnul, pentru a cunoaste si a implini voia Sa. In v. 23 este pusa o intrebare: „Sunt Eu un Dumnezeu de aproape, zice Domnul, si nu sunt un Dumnezeu de departe?“ „Domnul este aproape“, poate raspunde apostolul (Filipeni 4.5). Am facut fiecare dintre noi aceasta experienta? Cuvantul lui Dumnezeu este un foc (v. 29); in acelasi fel in care flacara unui arzator permite inlaturarea zgurii unui metal, Cuvantul serveste la curatirea sufletului nostru, mistuind necuratii care il intineaza si care-l inabusa (Proverbe 25.4). El este «forta motrice» a celui credincios, asemeni unui foc sub un cazan (cap. 20.9), insa, mai intai de toate, este un ciocan, singurul in stare sa franga o vointa rebela.

Ieremia 24:1-10

Viziunea din cap. 24 corespunde unui moment in care Nebucadnetar deportase deja in Babilon o parte din Iuda, impreuna cu imparatul sau, Ieconia (sau „Ioiachim“, sau „Conia“, cap. 22.24). Profetului ii apar doua cosuri cu smochine. Cele dintai sunt minunate, foarte bune; celelalte, groaznice si de nemancat. Contrar cu ceea ce am putea gandi, smochinele rele sunt imaginea locuitorilor din Iuda ramasi in tara, in timp ce smochinele foarte bune ii reprezinta pe cei deportati. La timpul hotarat, Domnul ii va face pe cei «transportati» sa prospere si ii va aduce inapoi. Desi dureroasa, aceasta scoatere din tara si din obiceiurile lor este conform voinii lui Dumnezeu si se va intoarce spre folosul lor. Dintre promisiunile care le sunt facute, cea mai pretioasa este, cu siguranta, cea din v. 7: „Le voi da o inima ca sa Ma cunoasca“. Este promisiunea care ne aminteste ca prin inima, si nu prin pricepere, Il poate cunoaste omul pe Dumnezeu! Sa remarcam ca nu apare si un al treilea cos, si aceasta pentru ca, inaintea lui Dumnezeu, intr-o maniera generala, nu exista o pozitie intermediara. Ca si printre oameni astazi, nu se pot recunoaste decat vii si morti, „copii ai luminii“ si „copii ai maniei“ (Efeseni 2.3; 5.8). Noi de care parte ne gasim?

Ieremia 25:1-14

Capitolul 25 revine la perioada domniei lui Ioiachim. Trecusera deja douazeci si trei de ani de cand profetise Ieremia. In zelul si dragostea lui pentru popor, el se scula dis-de-dimineata pentru a le adresa apelurile sale (v. 3). Rabdarea lui Dumnezeu avea sa ia sfarsit in curand. Fiecare zi putea fi ultima, astfel ca omul lui Dumnezeu se simtea obligat ca inca de dimineata sa mearga sa le transmita mesajul sau. Si, fapt remarcabil, aceeasi expresie este folosita adesea cu privire la Domnul (aici, in v. 4). El de asemenea Se scoala dis-de-dimineata pentru a-Si trimite slujitorii. Suntem noi gata la acest ceas matinal cand se distribuie misiunile? Sa urmam exemplul Robului desavarsit, a Carui lucrare neobosita incepea in zori (Ioan 8.2) sau chiar mai inainte (Marcu 1.35). Dumnezeu, in harul Sau, fixeaza o durata limita pentru deportarea in Babilon: saptezeci de ani. Atunci cand acest timp va fi aproape sa se incheie, Daniel va citi aceasta profetie (a lui Ieremia) din carti si va tine cont de ea pentru a-i da Israelului aflat in captivitate semnul si exemplul umilintei (Daniel 9.2,3). Apoi, pana la sfarsitul capitolului, Dumnezeu dezvolta declaratia din v. 14, aratand in ce fel Se pregateste

El sa pedepseasca natiunile care nu s-au temut sa subjuge si sa asupreasca poporul Lui.

Ieremia 26:1-11

Acest capitol ne poarta din nou inapoi in timp, cu patru ani inaintea evenimentelor din capitolul precedent (cap. 25.1). La porunca Domnului, Ieremia merge de asta data in templu, pentru a profeta acolo. Fara indoiala, aceasta se petrece cu ocazia uneia dintre cele trei mari sarbatori anuale, cand toti israelitii se suiau la Ierusalim (v. 2 este cel care ne permite sa ne gandim la aceasta). Oricum ar fi fost, chemarea se adreseaza catre intregul Iuda, nu numai capetenilor sale, si nu trebuia omis „niciun cuvânt“ (comp. cu Fapte 20.27). Cat de emotionant este v. 3! El ne ajuta sa intram in gandurile harului lui Dumnezeu. Desi cunostea totul mai dinainte, El Isi exprima dorinta Sa cea mai pretioasa: „Poate ca vor asculta...“ (vezi si cap. 36.3,7). Acelasi „poate“ traduce si speranta stapanului din parabola: „Il voi trimite pe fiul meu preaiubit; poate ca, vazandu-l, il vor respecta“ (Luca 20.13). Ei insa nu l-au respectat mai mult pe Fiul Sau decat pe profetii care au venit inaintea Lui. Observati ce primire i-au facut lui Ieremia si, implicit, Celui care l-a trimis... Ce orbire! Acesti oameni, desi venisera sa se inchine in Casa Domnului (v. 2), resping cuvintele Domnului, pun mana pe solul Lui si, chiar in aceasta Casa, il condamna la moarte!

Ieremia 26:12-24

Martorul credincios al Domnului nu a fost tulburat de condamnarea sa la moarte, nici de prezenta multimei dusmanoase stranse impotriva lui. Cu fermitate, el ii indeamna inca o data sa se pocaiasca, dupa care, fara teama, se lasa in mainile lor. Departate de a se induiosa de propria lui soarta, el se gandeste tot la popor si la infioratoarea responsabilitate pe care aceasta crima o va face sa apese asupra lor. Prin felul cum actioneaza, Ieremia ne duce cu gandul la Stefan, cel care mijlocea pentru cei care il loveau cu pietre (Fapte 7.60), si amandoi ne amintesc de Domnul Isus (Luca 23.28,34). Omul lui Dumnezeu este eliberat aici prin interventia capetenilor si a batranilor; acestia insa ar fi trebuit sa mai faca inca un pas: sa se teama de Domnul si sa caute fata Lui, la fel ca Ezechia (v. 19). Nu este de ajuns sa stim sa citam un exemplu frumos, trebuie sa-l si urmam! Vedeti cat de influentabila si de nestatornica este multimea. In v. 8, „tot poporul“ ii urmasa pe preoti pentru a striga: „Vei muri negresit!“, iar in v. 16, acelasi popor impartaseste parerea capetenilor, pentru a spune: „Omul acesta nu este vrednic de moarte“. Istoria lui Urie, urmarit si ucis de Ioiachim, confirma tristul portret care ne-a fost facut despre acest imparat. El este gata sa verse sange nevinovat (cap. 22.17).

Ieremia 27:1-11

Acest capitol si urmatoarele ne poarta inspre ultima perioada a domniei lui Zedechia. Acesta parea sa se fi inteles cu cei cinci vecini ai sai, imparatul Edomului, al Moabului, al Amonului, al Tirului si al Sidonului, pentru a i se impotrivi lui Nebucadnetar. Fara indoiala, pentru a se infiinta aceasta alianta, delegatii acestor natiuni se vor fi intrunit la Ierusalim (v. 3). Ieremia a avut misiunea din partea Domnului sa dea fiecaruia dintre acesti diplomati un dar, cel putin original, confectionat dupa intentiile Sale: este vorba de juguri si de legaturi care simbolizeaza tocmai dominatia imparatului

Babilonului, de sub care aceste popoare intentionau sa se elibereze. Ne putem imagina cu ce sentimente au primit cei cinci negociatori acest cadou umilitor. Orgoliul, sub diferite forme, este inca si in zilele noastre principiul de baza care guverneaza statele moderne (ca si pe indivizi), dar dincolo de intrigile lor ambitioase, Dumnezeu este Cel care conduce destinele lumii si pe El se bazeaza crestinul, nicidecum pe politica dubioasa a oamenilor (Daniel 4.17). Dumnezeu, Cel care il punea deoparte pe Israel, ii dadea lui Nebucadnetar, din acel moment, puterea universala, numindu-l robul Sau. Romani 13.4 le aminteste crestinilor, oameni inclinati sa uite, ca „Robul lui Dumnezeu“ este Cel care are puterea, si aceasta spre binele lor.

Ieremia 27:12-22

Cu acest prilej, Ieremia se adreseaza imparatului lui Iuda si apoi pretilor. Nebucadnetar luase din templu, si inca in doua randuri, o parte din vase. Departe de a le restitui, el va organiza o a treia (si definitiva) jefuire, in momentul deportarii lui Zedechia insusi, precum si a restului poporului (2 Cronici 36.7,10,18). Ne putem gandi ca aceste obiecte le erau scumpe inimii evreilor mai curand din orgoliu national, decat pentru ca erau mijloace de a I se inchina Domnului. Nici in zilele noastre nu este altfel: multe persoane se ataseaza puternic de forme de religie asa-zise crestine, fara sa se preocupe catusi de putin cu a-L sluji pe Dumnezeu prin respectul pentru ele. Ceea ce Ieremia nu inceteaza sa vesteasca este supunerea fata de autoritatea instaurata de Domnul (care, in cazul de fata, era cea a imparatului Babilonului). „Nu este autoritate decat de la Dumnezeu ... si cine se impotriveste autoritatii se impotriveste randuiei puse de Dumnezeu“ (Romani 13.1,2). Oricand este vorba de guverne sau de magistrati, de parinti sau de sefi (chiar duri si nedrepti: 1 Petru 2.18), acest indemn este intotdeauna actual pentru noi. Profetia din acest capitol nu se incheie inainte ca Dumnezeu sa anunte ca, intr-o zi, El personal Se va ocupa de uneltele de la templu si le va aduce inapoi. Acest cuvânt se va implini in Ezra 1.7 si 7.19.

Ieremia 28:1-17

Avem in fata o noua scena, care de asta data se deruleaza in templu, in prezenta pretilor si a intregului popor. Ieremia apare acolo avand pe grumaz unul dintre jugurile pe care le confectionase si pe care il poarta, asemeni braului din cap. 13, ca o marturie in fata intregului Ierusalim. Omul lui Dumnezeu este inasa infruntat in public de profetul Hanania, ale carui cuvinte arogante si mincinoase contrazic tot ceea ce Ieremia nu inceta sa vesteasca. Raspunsul frumos al sau poarta deopotriiva amprenta dragostei, a adevarului si a intelepciunii. Cu siguranta ca nu cu inima vesela vesteaza Ieremia dezastrele ce urmau sa se abata asupra poporului pe care-l iubea. Dorea cu toata fiinta sa ca Hanania sa poata avea dreptate (v. 6), inasa nu putea schimba nici macar o vorba din Cuvantul Domnului. El le-a spus adevarul, asa dureros cum era; de asemenea, din v. 9 putem admira intelepciunea profetului. Ceea ce dovedeste ca o profetie este adevarata e tocmai implinirea ei. Dumnezeu Se ingrijeste ca, la momentul potrivit, sa arate cine a avut dreptate. In asteptarea sa, Ieremia nu se manie si nici nu se indarjeste sa-i convinga. Ii lasa si pleaca (comp. cu Ioan 8.59 si 12.36). Acesta este intotdeauna modul cel mai intelept de a pune capat unei discutii zadarnice (Proverbe 17.14). Judecata anuntata nu intarzie sa cada asupra lui Hanania (v. 15-17; cititi Deuteronom 18.20-22).

Ieremia 29:1-14

Ieremia a incredintat la doi calatori o scrisoare pentru cei din Babilon. Ea se adresa celor care fusesera deja deportati, sub domnia anterioara, si care apartineau tuturor claselor sociale ale poporului. Tonul acestei scrisori este cu totul diferit de cel intrebuintat de profet pe cand se adresa poporului ramas in Ierusalim. Celor din Babilon le transmite din partea Domnului „ganduri de pace, si nu de rau“ (v. 11), mangaieri, incurajari si promisiuni emotionante. Ca si Israel la Babilon, crestinul este strain pe pamant. Cetatenia lui este in ceruri (Filipeni 3.20) si el asteapta implinirea promisiunii care il va introduce in adevarata sa Patrie. „Cuvantul cel bun“ al lui Dumnezeu ii asigura „un viitor si o speranta“ (v. 10,11). Cu toate acestea, Cuvantul nu-i fixeaza celui credincios o data exacta, asemeni celor deportati, cand aceasta preafericita speranta se va implini. Domnul doreste, in adevar, ca noi sa-L asteptam necontenit. Pana atunci, pana la fericitul moment al intoarcerii Lui, sa ne amintim ca avem o datorie si fata de orasul sau satul in care ne aflam (v. 7): sa aducem pacea (comp. cu Matei 5.9), sa ne gandim la adevaratul bine al sufletelor si sa ne rugam pentru cei langa care traim.

Ieremia 29:15-32

Lucrarea fatala a profetilor mincinosi nu se limita nicidecum numai la Ierusalim si la Iuda. Chiar si la Babilon, din randul poporului deportat, unii dintre ei propagau „cuvinte de minciuna“ (v. 23). In scrisoarea lui, Ieremia ii pune in garda pe cei „captivi“ cu privire la ei si anunta sfarsitul groaznic a doi dintre acesti oameni rai, Zedechia si Ahab. Un al treilea, Semaia, scrisese din Babilon catre poporul ramas la Ierusalim, pentru a-l starni la razvratire impotriva Domnului (sf. v. 32), iar intr-una din scrisorile lui, acest om nu s-a sfiit nici chiar sa propuna un nou preot, cu ajutorul caruia avea de gand sa puna mana pe Ieremia. Insa, asa cum Ieremia va scrie (si pentru sine) mai tarziu, in plangerile sale: „Cine este acela care zice ceva si se implineste fara sa fi poruncit Domnul?“ (Plangeri 3.37), si Semaia trebuie sa auda sentinta Domnului impotriva lui. De cate ori nu vom vedea cum si alti slujitori ai lui Dumnezeu vor fi nevoiti sa-i denunte pe invatatorii falsi si pe lucratorii rai, in epistolele lor inspirate... (expl. Galateni 1.7; Filipeni 3.2; 2 Petru 2.1; 1 Ioan 2.18; Iuda 3.4). Copii ai lui Dumnezeu, siguranta noastra consta in a cunoaste bine glasul Pastorului celui bun (Ioan 10.4,5)! Atunci nu-l vom putea confunda cu vreun alt glas.

Ieremia 30:1-24

Domnul il invita pe Ieremia sa consemneze toate cuvintele Sale intr-o carte, astfel ca generatiile care vor urma sa se poata referi la ea. Acesta este inca si privilegiul nostru: noi nu mai avem in mijlocul nostru nici profeti, nici apostoli care sa ne invete, dar Dumnezeu S-a ingrijit sa ne pastreze Cuvantul Sau scris, singurul izvor de adevar pentru sufletele noastre. Tot prin Scripturi, Israel va primi in mijlocul necazului sau celui mare mangaieri si promisiuni. In v. 11 stralucesc in acelasi timp sfintenia si bunatatea lui Dumnezeu: „Nu te voi socoti nicidecum vinovat“ (sau: „Nu te voi lasa cu totul nepedepsit“) – zice Domnul. Dumnezeuul sfant nu poate trece cu vederea cu niciun chip raul, ci El Insi trebuie sa-i pedepseasca pe ai Sai. Fiind insa totodata si Dumnezeuul dragostei, El aplica „cu masura“ (lit. „cu judecata“) corectia si nu da nicio lovitura in plus daca nu este necesar (vezi si

cap. 10.24; 46.28). Versetele 18 si 19 din cap. 31 ne vor arata efectele acestei corectii salvatoare (1 Corinteni 11.32); in acelasi timp, citind v. 18-22, simtim cat Se bucura Dumnezeu la gandul ca va vindeca si va restaura poporul Sau. „Cine este cel care isi preda (sau: isi pune garantie) inima?“, intreaba Domnul (v. 21). Cat despre noi, suntem cumva crestini din conformism, ori din obicei? Sau dintre aceia care ne-am angajat cu adevarat inima pentru Domnul?

Ieremia 31:1-14

Putine pasaje din Vechiul Testament exprima dragostea lui Dumnezeu intr-un mod atat de emotionant cum o fac v. 1-14. Ce dragoste neconditionata, manifestata fata de fiinte care nu au nimic placut si a carei maretie este scoasa in evidenta tocmai prin indepartarea noastra! „Domnul mi S-a aratat de departe“ (v. 3). Sa ne gandim la tot drumul strabatut de Fiul lui Dumnezeu pentru a ajunge pana la noi. Iubirea Dumnezeului vesniciei este o iubire vesnica. Dragostea este insasi natura Lui (1 Ioan 4.8,16), iar fiecare credincios este in mod personal tinta acestei iubiri din vesniciile trecute. La chemarea entuziasta din cap. 3.4: „Tatal Meu! Tu esti calauza tineretii Mele!“, Domnul poate acum raspunde: „Eu ii voi fi tata lui Israel“ (v. 9). El va fi sensibil la lacrimile poporului Sau, pe care odinioara „l-a rascumparat din mana unuia mai tare decat el“ (v. 11) si il va strange cum isi aduna un pastor turma. Versetele acestea ne aduc aminte fiecaruia in parte de o binecuvantare autentica. Dumnezeu ne iubeste nu numai cand ne copleseste cu haruri vazute (cum va face pentru poporul Lui pamantesc, potrivit maretelor declaratii din v. 7-14), ci si in momentele noastre cele mai intunecate; chiar atunci cand din vina noastra am pierdut bucuria comuniunii Sale, El nu inceteaza sa Se gandeasca la noi.

Ieremia 31:15-26

Frumoasa restaurare a lui Israel, vestita in prima parte a capitolului, va fi precedata de lacrimi amare. Este zugravit acum tabloul poporului necajit, prin imaginea Rahelei, sotia lui Iacov, care-si plange copiii pierduti. (Asa cum se intampla deseori in Scriptura, v. 15 si-a gasit deja o implinire, partiala, cu prilejul masacrului pruncilor din Betleem: Matei 2.18). Este insa vorba pentru acest popor de o intristare dupa voia lui Dumnezeu, care „lucreaza pocainta spre mantuire, de care nu-ti pare rau“ (2 Corinteni 7.10). Versetele 18-20 ne arata ca Dumnezeu este foarte sensibil la expresia unei asemenea tristeti. Sa-l ascultam pe Efraim relatandu-si istoria. Corectia divina a fost salvatoare, determinandu-l sa se converteasca, cufundat intr-o pocainta autentica; iar cand s-a cunoscut pe sine (cand a inteles cu adevarat ce era el), a fost coplezit de rusine. Si-a condamnat tineretea vinovata si neimblanzita. Poate face fiecare dintre noi o relatare asemanatoare? Pana atunci, sa ascultam si cum anume li place lui Dumnezeu sa ne numeasca: „un fiu scump, un copil placut“ (sau: un copil al desfatarii; v. 20). Confesiunea noastra va fi imediat intampinata de o marturie personala si intima a dragostei eterne, precum si de resursele care o insotesc: „Am saturat sufletul obosit si am indestulat orice suflet intristat“ (v. 25).

Ieremia 31:27-40

Ieremia nu anunța numai evenimente triste, ci are și vestea bună pentru popor: „Iată, vin zile”, spune el, când Domnul „va restabili” casa lui Israel și pe cea a lui Iuda, în temelii unui nou legământ. Cel vechi fusese „rupt” de către popor. Acesta se dovedise incapabil să facă față obligațiilor rezumate în lege. Atunci Dumnezeu nu le va mai da alor Săi această lege pe table de piatră, ci o va pune înăuntrul lor (ei vor fi în felul acesta o imagine a Robului ascultător; vezi Psalmul 40.8): o va scrie direct pe inima lor reînnoită (v. 33; 2 Corinteni 3.3). Cu alte cuvinte, din dragoste, și nu din teamă vor împlini ei voia Domnului. Nu este acesta, cu atât mai mult, marele argument care trebuie să-i aducă pe copiii lui Dumnezeu la ascultare de Tatăl lor ceresc? Cu siguranță, de aceea să-L lasăm pe Dumnezeu să graveze pe inima fiecăruia dintre noi învățăturile Cuvântului Său! „Toti Ma vor cunoaște, de la cel mai mic al lor și până la cel mai mare al lor...” (v. 34). Domnul dorește să fie așa în fiecare dintre familiile noastre. Versetele 31-34, citate în Evrei 8.10-12, se încheie cu o promisiune care ne privește și pe noi: „le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor” (comp. cu Fapte 10.43), pentru că „sângele noului legământ” s-a varsat și pentru noi (Matei 26.28).

Ieremia 32:1-15

Capitolul 32 se deschide prin prezentarea unor evenimente în special critice. Ierusalimul, asediat de armata babiloniană, este preocupat să-și traiască cele din urmă zile ale independenței sale. Pentru a-l face pe Ieremia să tacă, sub acuzarea că subminează curajul asediaților, împăratul are grija să-l închidă în închisoarea palatului. Captivitatea profetului însă nu împiedică Cuvântul Domnului de a ajunge până la el și, de asemenea, nici pe profet nu-l împiedică, conform instrucțiunilor primite, să cumpere ogorul varului său, Hanameel, prin intermediul credinciosului Baruc, menționat aici pentru prima dată. Acest act capătă, într-un moment ca acesta, o semnificație remarcabilă: Cunoșcând din Cuvântul Domnului că dezastrul este iminent și inevitabil, Ieremia își manifestă în felul acesta, public, credința sa în Cuvântul divin, potrivit căruia restaurarea lui Israel își va găsi ulterior împlinirea cu toată certitudinea (cap. 31). Situația personală a profetului este fără perspectivă (și la ce-i poate fi util un ogor unui întemnițat?), iar cea a poporului era disperată. Din punct de vedere omenesc, Ieremia nu mai putea aștepta nimic nici de la compatrioții lui, nici de la inamicii caldeeni. El însă, împotriva oricărei speranțe, crede cu speranță (vezi Romani 4.18), iar acest ogor pe care îl cumpără le dă tuturor o mărturie.

Ieremia 32:16-44

Și astăzi, când cineva cumpără un teren sau o casă, trebuie să îndeplinească o serie de formalități înaintea notarului și a autorităților, în urma cărora noul cumpărător primește un act oficial, care dovedește calitatea lui de proprietar. Ieremia va păstra cu grija actele sale de proprietate asupra ogorului (v. 14). Prin „Cuvântul harului Său”, Dumnezeu garantează copiilor Săi „mostenirea între toți cei sfintii” (Fapte 20.32). Și noi putem afirma împreună cu Pavel: „Sunt convins că El poate să păzească ce l-am incredințat pentru ziua aceea” (2 Timotei 1.12). De altfel, acest sfârșit al împărației lui Iuda seamănă destul de bine cu imaginea din zilele celei de-a doua Epistole către Timotei. În mijlocul ruinei, Ieremia, singur și întemnițat, asemenea apostolului, știe în Cine a crezut și către Domnul se înalță rugăciunea lui (v. 16-25). El pune în antiteză necazul prezent cu binecuvântările de altădată, cunoșcând puterea cea mare a Domnului (v. 17), îndurarea Lui (v. 18) și marea sfatului

Sau (v. 19; comp. cu 2 Timotei 1.7). „Pentru Tine nimic nu este prea greu“ – poate spune el (v. 17). Aceasta este ceea ce, in frumosul Sau raspuns, Dumnezeu ii confirma profetului – si, de asemeni, ne confirma noua (v. 27; comp. cu Matei 19.26).

Ieremia 33:1-18

Inca o data Domnul Se adreseaza slujitorului Sau aflat in inchisoare, pentru ca din nou are revelatii pretioase pe care sa i le faca, invitandu-l totodata sa se roage pentru a le obtine (v. 3; Amos 3.7). Dumnezeu este intotdeauna dispus sa ne invete lucruri mari si ascunse, pe care nu le cunoastem, dar mai intai ne invita sa I le cerem. Ieremia urmeaza sa auda vorbindu-i-se despre subiectul cel mai scump inimii lui: restaurarea poporului, dupa dezastrul ce se va abate asupra lui. In unele regiuni, in care pamantul este arid, exista sate intregi parasite, ca urmare a depopularii zonelor rurale. Cu greu gasesti privelisti mai lugubre ... Cu cat mai sinistra trebuie sa fi fost dezolarea unei cetati precum Ierusalimul, devastat si ars dupa exilul locuitorilor ei! (v. 10; vezi Neemia 2.13,14). Promisiunile lui Dumnezeu sunt insa categorice: bucuria si viata vor umple din nou orasul. Acestuia i se va da un nume nou: „Domnul, Dreptatea noastra“ (v. 16), care ne aminteste ca nimeni nu va intra in cetatea cereasca pe temeiul propriei lui dreptati. Totul se va baza acolo pe dreptatea lui Hristos. De asemeni, cele doua familii prin care erau asigurate relatiile poporului cu Dumnezeu, cea a imparatilor si cea a preotilor, vor avea din nou reprezentanti (v. 17,18).

Ieremia 34:8-22

In timpul asedierii Ierusalimului, Domnul ii da lui Ieremia misiunea transmiterii unui mesaj personal catre imparatul Zedechia (v. 2-6), fara-ndoiala, celui la care face referire v. 3 din cap. 32. Dumnezeu ii promite imparatului ca-l cruta si ca va avea parte de o moarte pasnica („in pace“). Din v. 8-9 aflam ca intentiile imparatului nu fusesera rele; el chiar era animat de o oarecare bunavointa fata de Ieremia (cap. 38.10,16), dar ii lipsea cu desavarsire taria de caracter. Nu avea puterea pe care credinta i-o va da lui Neemia intr-o situatie similara (vezi Neemia 5). Dupa ce a decretat punerea in libertate a tuturor robilor evrei, Zedechia nu este in stare sa respecte mult timp aceasta hotarare. Atunci Domnul ii aduce aminte care sunt, in aceasta privinta, instructiunile clare ale legii, de care parintii lui nu tinusera deloc cont. Si noi ne amintim de invataturile cu privire la robul care, din dragoste, nu voia sa fie eliberat, frumos antetip al Domnului Isus (Exod 21.2-6). Dumnezeu urma sa Se foloseasca de actiunea rautacioasa a acestor oameni, pentru a le ilustra pedeapsa care-i astepta. El va actiona asemeni lor, altfel spus, retragandu-le libertatea pe care le-o daruise odinioara si aservindu-i imparatului Babilonului (Luca 6.38).

Ieremia 35:1-11

De asta data, Ieremia are inaintea lui o slujba care se va arata foarte incurajatoare: Dumnezeu l-a imputernicit sa invite membrii familiei recabitilor in Casa Domnului, pentru a-i pune la incercare. Aveau ei sa bea din vinul pe care li-l va turna profetul? Cu fermitate, acesti oameni refuza paharele care le sunt oferite si fac cunoscut si motivul refuzului: ca adevarati nazirei, ei sunt dedicati abtinerii de la ceea ce ilustreaza bucuriile lumii (Numeri 6.1-3). Mai mult, intelegand caracterul de straini pe

un pamant pe care se aflau doar in calatorie (sf. v. 7), ei nu au semanat, nici nu si-au construit case, ci au locuit doar in corturi. Tot acest mod de viata, afirma ei, le fusese poruncit de stramosul lor, Ionadab, acel om credincios care, dupa cum ne arata 2 Imparati 10.15..., luase cu hotarare pozitie pentru Domnul. Multi dintre noi au avut parinti sau bunici care i-au invatat, chiar daca nu au inteles intotdeauna, ce este despartirea de lumea in care crestinul este un strain, ca si Domnul lui. Mai mult ca oricand, aceasta despartire trebuie realizata in ajunul venirii Lui (Apocalipsa 22.11,12), insa El nu ne invita sa ne abtinem de la bucuriile lumii fara ca mai intai sa avem in El „o bucurie de nespus si glorioasa (lit.: glorificata)” (1 Petru 1.8).

Ieremia 35:12-19

Fiii lui Recab ar fi putut motiva cu usurinta ca, de vreme ce se scursesera mai bine de doua sute cincizeci de ani de cand stramosul lor le daduse acele invataturi, ele nu mai erau de actualitate, ei trebuind sa traiasca in spiritul epocii, sau ca un comportament exterior nu are valoare, importanta fiind numai starea de inima. Multi invoca astazi asemenea pretexte, cu scopul de «a largi» calea. Dumnezeu Insi gaseste placere in a remarca cum „fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, au implinit porunca tatalui lor” (v. 16). Din generatie in generatie, ei au respectat cu hotarare linia de comportament trasata de inaintasul lor, fara a face caz de aceasta (desi, cu siguranta, nu fara rusine si nu fara suferinta). Sub domniile cele mai odioase, ale lui Ahaz, Manase si Amon, ei se numaraseră printre credinciosii ascunsi, pe care Domnul ii cunostea, asemeni celor sapte mii din vremea lui Ilie (1 Imparati 19.18). Noi n-am fi stiut nimic despre aceasta familie, daca Dumnezeu n-ar fi dorit s-o foloseasca pentru a da o marturie publica in intreg Iuda. Asa cum exemplul recabitilor scotea atunci in evidenta neascultarea poporului din Ierusalim... tot asa, astazi, modul de viata al crestinilor ar trebui, prin contrast, sa condamne o lume razvratita impotriva lui Dumnezeu si sa se adreseze constiintei ei.

Ieremia 36:1-15

L-am cunoscut deja pe Baruc, secretarul si prietenul credincios al lui Ieremia (cap. 32.12). Numele lui inseamna „binecuvantat”. Desi provenea dintr-o familie nobiliara – fratele lui, Seraia, „era mai-mare peste locul de odihna al imparatului” (lit. „print al odihnei”; cap. 51.59) – el alesese mai degraba tovarasia profetului intemnitat, urat si dispretuit, in locul celei a printilor, la care avea drept prin nastere. El ne face sa ne gandim la Onisifor, fratele devotat care l-a vizitat pe Pavel in inchisoarea din Roma, cu privire la care apostolul avea sa-i scrie lui Timotei: „deseori m-a inviorat si nu i-a fost rusine de lantul meu – si tu stii mai bine decat altii cat de mult a slujit el in Efes” (2 Timotei 1.16-18). Baruc a fost si el intotdeauna gata sa slujeasca, cu toate riscurile pe care le implica aceasta. Sa admiram si noi – si totodata sa dorim sa avem – acest zel minunat al dragostei, deopotriva pentru Dumnezeu, pentru slujitorul Lui, cat si pentru poporul Lui. Aici este vorba de a scrie, dupa dictarea intemnitatului Ieremia, insesi cuvintele lui Dumnezeu (comp. cu Romani 16.22), apoi de a le citi, in ziua de post, in auzul intregului Iuda. Un ascultator numit Mica, deosebit de atent, s-a grabit sa le instiinteze pe capetenii, iar acestea l-au convocat pe Baruc pentru a le oferi si lor o auditie speciala a continutului acelui sul.

Ieremia 36:16-32

L-am lasat pe Baruc sezand in mijlocul capeteniilor lui Iuda, citindu-le cuvintele Domnului. Inspaimantati, acesti oameni „s-au uitat unul la altul“ (v. 16). Problema le parea prea grava, incat sa nu-i vorbeasca despre ea imparatului. Acesta, tinut la curent, porunceste sa i se citeasca si lui acel sul inspaimantator. Remarcam ca nu ni se face cunoscut continutul sulului nici in timpul scrierii lui, nici cu ocazia celor trei citiri ale sale, dar putem sa ne gandim ca din el facea parte cap. 25 al acestei carti (comp. v. 1 si 29 din cap. 36 cu v. 1 si 9 din cap. 25). Dupa ce ascultase un timp, cu manie crescanda, imparatul pune mana pe sul, il taie si il arunca in foc. Asa intelegea el, in nebunia lui, sa scape de judecata, dar, odata cu sulul, el nu a putut distruge nici macar un singur cuvint din cele scrise in el, pentru ca, la porunca Domnului, un altul urmeaza sa-l inlocuiasca pe acesta, in care sunt adaugate inca „multe cuvinte asemenea lor“ (v. 32). Imparatul si-a atras insa asupra capului sau, prin aceasta, o pedeapsa suplimentara (v. 30,31; Proverbe 13.13). Si cat de multe persoane nu dispretuiesc astazi Cuvantul lui Dumnezeu, fara sa mai fie necesar sa imite gestul peste masura de indraznet al lui Ioiachim...! (Psalmul 50.17; 1 Ioan 4.6).

Ieremia 37:1-21

Capitolul 37 ne readuce in vremea lui Zedechia. Mai bine intentionat, dar cu mult mai slab decat predecesorul sau, acest imparat ramane la fel de surd la toate cuvintele Domnului. Aceasta insa nu il impiedica (ca in cap. 21) sa-l consulte pe Ieremia si sa ceara mijlocirea lui. Prea adesea suntem inclinati mai degraba sa aducem cereri Domnului, in loc sa ascultam ceea ce El doreste sa ne spuna, dar, daca dorim ca El sa raspunda la rugaciunile noastre, pentru aceasta trebuie sa incepem prin a-L asculta! (Ioan 15.7). Pentru moment, evenimentele pareau sa infirme cele vestite de profet. In loc sa ia Ierusalimul, caldeenii, amenintati de armata egipteana, ridica asediul si pleaca. Cetatea parea salvata, dar Domnul ii aminteste lui Ieremia ca aceasta era doar o situatie provizorie. Profetul doreste sa profite de situatie pentru a parasi cetatea condamnata, dar este recunoscut si adus inaintea capeteniilor sub acuzatie de tradare. Pe vremea lui Ioiachim, capeteniile pareau mai bine intentionate decat imparatul (cap. 36.19); sub Zedechia a fost insa invers: in timp ce capeteniile l-au batut si l-au intemnitat pe Ieremia, imparatul se ingrijeste sa aiba o intalnire secreta cu el si apoi ii usureaza conditiile captivitatii sale.

Ieremia 38:1-13

Capeteniile, exasperate, se ridica impotriva lui Ieremia, acuzandu-l ca a tinut discursuri exagerate, menite sa slabeasca rezistenta morala a poporului, si obtin de la imparat aprobarea de care au nevoie pentru a-l arunca intr-o groapa unde isi propusesera sa-l lase sa moara. Ce cumplita este mizeria omului lui Dumnezeu in aceasta fantana murdara si mocirloasa! El insa Il cheama pe Domnul si primeste acest raspuns pretios: „nu te teme“ (cititi Plangeri 3.52-57). Scaparea este pregatita. Dumnezeu Se ingrijise de instrumentul pentru aceasta: cineva care nu facea parte din popor, un slujitor negru de la palat, pe nume Ebed-Melec (el ne face sa ne gandim la tanarul de care S-a folosit Dumnezeu pentru a-l salva pe Pavel: Fapte 23.16). Cum Zedechia era influentabil si spre bine si spre rau, el se lasa induplecat, iar acum asistam la operatiunea dificila de a-l scoate pe Ieremia din

groapa cea intunecoasa, fapta care scoate in evidenta devotamentul lui Ebed-Melec. Acuzat pe nedrept, batut si aruncat in groapa, Ieremia este in special aici o imagine a Domnului Isus. Sfarsitul v. 6 ne poarta cu gandul la Psalmul 69.2: „Ma afund in noroi adanc si nu este loc de pus piciorul...” – imagine a suferintelor si a mortii Domnului Hristos“, in timp ce v. 13 poate fi asemanat cu inceputul Psalmul 40, privind invierea Lui: „M-a scos din groapa pieirii, din noroiul mocirlei...”.

Ieremia 38:14-28

Sarmanul Zedechia! Chinuit de griji si de nesiguranta, il cheama din nou in secret pe Ieremia. Acesta il indeamna sa mearga „de bunavoie“ la capeteniile caldeenilor si sa se predea. De asemenea, il previne cu privire la ceea ce avea sa i se intample daca nu s-ar fi supus: era in primejdie sa i se afunde picioarele „in noroi“ (v. 22). Cu siguranta, profetul spunea acestea gandindu-se si la recenta lui experienta, dar ce mare diferenta era intre cei doi! Desi cunostea bine care era voia lui Dumnezeu, Zedechia nu avea puterea s-o implineasca, pentru ca era stapanit de teama de oameni: teama de caldeeni, teama de capetenii (v. 5 si v. 25), teama de evreii deja stramutati (v. 19; vezi Proverbe 29.25). Numai adevarata teama, cea fata de Dumnezeu, pare sa lipseasca din gandurile sale. In adevar, ce mare contrast se aterne intre teama lui Zedechia si siguranta pe care credinta i-o dadea lui Ieremia! Intrevederea lor ne poarta cu gandul inspre scena din Fapte 26, in care il vedem pe intemnitatul Pavel infatisandu-se inaintea imparatului Agripa si vorbindu-i „cu indrazneala“ (v. 26), incheind cu cuvintele: „Sa dea Dumnezeu ... in orice fel, sa deveniti asa cum sunt eu, in afara de aceste lanturi“ (v. 29). Sa ni se dea si noua harul de a fi ca Pavel si ca Ieremia, intotdeauna plini de curaj inaintea oamenilor, pentru ca Domnul este cu noi (Evrei 13.6)!

Ieremia 39:1-18

Asistam la tragica cucerire a Ierusalimului. Zedechia si razboinicii lui fug „pe calea gradinii“ (v. 4). Prea tarziu! Sunt prinsi, pusi in lanturi si dusi inaintea imparatului Babilonului. Cu unsprezece ani in urma, insusi Nebucadnetar il pusese pe Zedechia pe tronul lui Iuda, facandu-l sa depuna un juramant de credinta, jurand pe Dumnezeu (2 Cronici 36.13; Ezechiel 17.18-20). Cerand sprijin Egiptului (37.7), Zedechia se revolta si isi calca cuvantul, aratand astfel vrajmasilor lui Israel cat de putin conta pentru el numele Domnului, Nume caruia Nebucadnetar, dimpotriva, ii daduse importanta – de aici si cruda pedeapsa abatuta asupra imparatului las si care si-a calcat juramantul. Versetele 15-18 cuprind un cuvint adresat personal lui Ebed-Melec. Dumnezeu ii cunostea temerile (v. 17) – asa cum cunoaste si toate nelinistile noastre – si nu le condamna. Insa, in timp ce temerile lui Zedechia l-au determinat sa se sprijine pe oameni pentru a scapa de alti oameni, spaima indurata de Ebed-Melec l-a aruncat in bratele Domnului. „Te-ai increzut in Mine“ ii spune Domnul. Ce frumoasa marturie care ii deschide acestui rob strain accesul la promisiunile harului din cap. 17.7,8 (comp. cu Psalmul 37.3,39,40 si cu Rut 2.12)!

Ieremia 40:1-10

Ce s-a intamplat oare cu Ieremia in valtoarea tuturor acestor evenimente? Ramas in curtea garzii „pana in ziua cand a fost luat Ierusalimul“ (cap. 38.28), el a fost apoi pus in lanturi impreuna cu toti

ceilalti captivi si, pana la Rama, a facut parte, alaturi de ei, din sinistrul cortegiu al deportatilor condusi in exil. Intre timp, Nebuzaradan, seful garzilor, cel care raspundea de prizonieri, a primit de la insusi imparatul Babilonului instructiuni binevoitoare in legatura cu Ieremia. Nu numai ca nu trebuia sa i se faca niciun rau, ci profetului i se da chiar libertatea de a-si hotari singur soarta. Este invitat sa aleaga intre a merge in Babilon, unde se gaseau „smochinele cele bune“ din cap. 24, acei exilati cu privire la care Domnul promisese ca ii va proteja si ca ii va face sa prospere, si a ramane cu saracii tarii, cei lasati in Iudeea. In ciuda libertatii care i se acorda, profetul se abtine sa faca o alegere de unul singur (v. 5), dandu-ne astfel o noua lectie despre dependentia. El nu si-a pus problema binelui sau personal, ci dorinta lui era sa se gaseasca in locul in care Dumnezeu voia sa il aseze ca sa li slujeasca. In lipsa indrumarilor de sus, el il lasa pe seful garzilor sa hotarasca pentru el, recunoscand voia Domnului in sfatul dat de acesta: iata un exemplu de luat in seama ori de cate ori nu ne este clar incotro sa mergem (comp. cu Geneza 13.9).

Ieremia 40:11-41:10

Odata cu distrugerea Ierusalimului si cu capturarea celui din urma imparat, Nebucadnetar a anihilat orice posibilitate de revolta in tara lui Iuda. A lasat totusi acolo un numar de locuitori dintre cei mai saraci, pentru a nu ramane tara pustie, punandu-l ca sef peste acestia pe Ghedalia, un guvernator agreat de toti. In tot acest timp vedem cum Domnul vegheaza in har asupra celor crutati de deportare, facandu-i sa aiba recolte bogate (v. 12; comp. cu Proverbe 30.25). Regretabil insa, aceasta perioada favorabila nu este de durata. Dumnezeu, Cel care cunoaste inimile, permite accesul altor evenimente tragice, menite sa le descopere starea inimii. Sub infatisarea imparatului fiilor lui Amon (v. 14), apare pe scena vechiul vrajmas al lui Israel, pe care poate il credeam zdrobit. El exista insa intotdeauna si nu-si schimba pornirile rele; dimpotriva, si le manifesta ori de cate ori slabiciunea poporului ii da ocazia. Este vorba de Satan, marele nostru vrajmas, si acesta este felul sau de a actiona: niciodata nu depune armele, ci intotdeauna cauta sa profite de tot ceea ce ne slabeste rezistenta: oboseala, comoditate, lipsa de vigilență... Cu ajutorul lui Baalis, Ismael, fara-ndoiala invidios pe Ghedalia pentru autoritatea lui, organizeaza un complot si ii ucide miseleste pe Ghedalia si pe evreii aflati cu el la Mitpa.

Ieremia 41:11-42:6

De indata ce vestea despre macelul infiorator de la Mitpa ajunge la urechile sale, Iohanana porneste sa infrunte ceata lui Ismael. La vederea lui Iohanana, intreg poporul pe care Ismael il ducea cu sine in robie la fiii lui Amon se grabeste sa treaca in tabara celui alt. Ismael, constatand ca de acum are de-a face cu forte mai puternice decat ale sale, scapa impreuna cu opt oameni si se adaposteste la Baalis, protectorul sau. De partea lor, Iohanana si poporul eliberat se asaza in hanul lui Chimhan, langa Betleem (poate acelasi han in care, mai tarziu, nu se va gasi loc pentru Fiul lui Dumnezeu – Luca 2.7). Pericolul insa tot nu este in intregime indepartat de peste sarmanii acestia. Asasinarea guvernatorului randuit de imparatul Babilonului ii expune acum pe iudei maniei sale, de indata ce va fi informat. Nebucadnetar, scos din sarite de revoltele succesive ale poporului lui Iuda, nu poate sa nu intervina cu maxima duritate, facandu-i de asta data pe cei nevinovati sa plateasca pentru cei vinovati. In teama si dezorientarea lor, Iohanana si tovarasii lui se intorc cu aparenta umilinta spre

Ieremia, pe care aici îl găsim în mijlocul lor. El este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, Cuvânt care, repetăm, este singura sursă de lumină pentru noi, cum era și pentru acest popor (Psalmul 119.105).

Ieremia 42:7-22

În Isaia 30.2, Domnul declarase: „plecând să coboare în Egipt, ei n-au întrebat gura Mea“ (citiți tot paragraful), în timp ce aici Dumnezeu chiar a fost consultat, prin intermediul profetului Sau; poporul însă îl va asculta numai dacă răspunsul Sau va corespunde intențiilor lor. Se scurg zece zile. Profetul nu se grăbește să răspundă, așteptând el însuși descoperirea gândului divin. Pentru ce întârzie adesea Domnul în împlinirea rugăciunilor noastre? Vrea să pună la încercare încrederea noastră în El! Și, cum credința este întotdeauna răbdătoare, numai cu timpul se poate vedea dacă rugăciunea noastră a fost cea a credinței sau dacă, dimpotrivă, obosiți de așteptare, am sfârșit prin a căuta noi înșine o soluție a dificultăților noastre. Întrebarea era: să coboare în Egipt, sau să rămână în țară?! Prin gura lui Ieremia, Domnul le făcuse cunoscut răspunsul Sau plin de har și totodată de netăgăduit: Rămâneți în țară! Veți fi binecuvântați în ea! Împăratul Babilonului va fi înclinat spre bunăvoință și spre milă! Dacă veți merge în Egipt, aceasta va fi spre pierzarea voastră! Prieteni credincioși, oricare ar fi drumul care ne stă în față, să ne păzim să ne angajăm pe el înainte de a cunoaște voia Domnului!

Ieremia 43:1-13

Adresându-se lui Ieremia, poporul se angajase în mod solemn să asculte de glasul Domnului, „fie bine, fie rău“ (42.6). Acum răspunsul Sau era cât se poate de clar: ei nu trebuia să plece. Această interdicție însă nu se potrivea deloc cu intențiile ascunse ale lui Iohanah și ale tovarășilor săi. Înselându-se „singuri în sufletele lor“ (42.20), aceștia au decis să plece în Egipt. Versetul 17 din cap. 41 ne arată că ei făcuseră deja acest proiect odată cu sosirea la Chimhan, înainte chiar să-l fi consultat pe Ieremia. Oare nu înseamnă aceasta a-L batjocori pe Dumnezeu, când întrebi care este voia Lui, cu toate că știi foarte bine mai dinainte ceea ce intenționezi să faci? Vai, o asemenea lipsă de corectitudine este poate mult mai frecventă decât ne închipuim și de aceea avem atata nevoie să ne păzim inimile înșelătoare (cap. 17.9)! Încă o dată Ieremia suferă pe nedrept. Este acuzat de acești „barbați îngâmfați“ că mintea și căuta să aservească și să omoare poporul, el, care, dimpotrivă, își dezvăluie măsura dragostei însoțind poporul chiar și în acea călătorie dezastruoasă. În Egipt, ei se credeau puși la adăpost, dar tocmai acolo îi ajunge Nebucadnetar (v. 11). Hotărârile luate fără credință aduc adesea asupra noastră tocmai încercarea pe care căutam să o evităm.

Ieremia 44:1-10

„Și acum, ce cauți tu pe calea Egiptului, ca să bei apele Sihorului?“ (Sihor, un brat al Nilului) – întrebase Domnul la începutul acestei cărți (cap. 2.18). El știa bine de ce nu dorea acea călătorie în Egipt (comp. cu Deuteronom 17.16). Urăcioasa idolatrie a lui Iuda, mai ales cea din vremea împăratului Manase, fusese cauza judecăților care veneau să-i lovească, iar cum Egiptul se închina și el la idoli (prea puțin conta că idolii de acolo aveau alte nume), poporul se expunea în Egipt unui

risc si mai mare de a se corupe. Si acest lucru era inevitabil: nu se putea sa nu se produca. Sa fim siguri ca, daca Dumnezeu ne inchide o cale, vrea sa ne protejeze de pericole pe care El le cunoaste, chiar daca noi, pe moment, nu intelegem motivele Sale. Insistand in a actiona dupa propria noastra intelepciune, nu putem decat sa ne facem si mai mult rau. „De ce faceti un rau mare impotriva sufletelor voastre?“ (v. 7), intreaba Domnul aici pe popor. In adevar, sa nu pierdem niciodata din vedere ca sufletelor noastre le pricinuim paguba atunci cand nu implinim voia Domnului (Proverbe 8.36; Habacuc 2.10). Oameni cu gatul intepenit, in ciuda tuturor lectiilor apasatoare primite, acesti evrei „nu s-au smerit nici pana in ziua aceasta...“ mandria nu le era zdrobita... (v. 10; cap. 43.2).

Ieremia 44:11-23

Alegand de bunavoie sa slujeasca idolilor, la fel cum facusera si parintii lor, poporului nici macar nu ii este rusine sa declare acest fapt: se razvratesc pe fata impotriva Domnului. Cat de mare este decaderea morala a lui Israel fata de Iosua 24 cand, urcand din Egipt spre Canaan, isi urma conducatorul, cu angajamentul: „Departa de noi sa parasim pe Domnul ca sa slujim altor dumnezei... noi vom sluji Domnului, pentru ca El este Dumnezeul nostru“ (Iosua 24.16,18). Plini de rea-credinta, acesti iudei considera ca nenorocirea lor actuala se datora faptului ca incetasera sa se inchine „imparatesei cerurilor“ (v. 17, comp. cu cap. 7.18). Desi Domnul ii avertizase ca in Egipt erau panditi de sabie, de ciuma si de foamete, ei prind prilejul chiar cand survin aceste nenorociri si le folosesc drept pretext pentru a aduce noi jertfe idolilor. Cati oameni nu gandesc la fel! «Dumnezeu nu mi-a dat ceea ce-mi doream... Deci aceasta nu a tinut! Atunci ma voi intoarce spre lume (a carei imagine este dintotdeauna Egiptul): ea nu-mi va refuza nimic.» Mizerabila inima omeneasca! Aceste versete ne invata totodata ca inima poate fi stapanita in acelasi timp de cea mai orgolioasa necredinta, cum si de cele mai intunecate superstitii (2 Corinteni 4.4).

Ieremia 44:24-45:5

Dupa ce Ieremia a facut o trecere in revista a uraciunilor comise de popor, luand nota si de raspunsul jignitor al acestei adunari de razvratiti, a sosit vremea sa fie trase concluziile. Sunt inspaimantatoare! Cu exceptia unui numar foarte mic, toti vor pieri in Egipt, loviti de calamitatile care-i pandeau (si fata de care „imparateasa cerurilor“ se va dovedi prea incapabila sa-i apere; dar, cu privire la ea, niciodata nu se ridica intrebari). In aceste vremuri de ruina generala este insa mangaietor sa putem constata ca „Domnul ii cunoaste pe cei care sunt ai Lui“ (2 Timotei 2.19). Aceasta ne-o va arata micul cap. 45, consacrat in intregime lui Baruc. Domnul are pentru el un cuvânt personal, deopotriva de avertizare, ca si de incurajare. Acest om a fost – impreuna cu Ieremia, cel pe care nu l-a parasit – tinta calomniilor si a acuzatiilor publice (cap. 43.3). Cu toate acestea, ceea ce avea importanta in ochii lui era ceea ce gandea Dumnezeu despre el (2 Timotei 2.15). Baruc, descendent al unei familii nobiliare, sperase probabil sa aiba un rol deosebit in conducerea acestui popor umilit si restaurat. In consecinta, este atins de descurajare (v. 3; Proverbe 24.10). Domnul insa il indeamna: „Tu cauti pentru tine lucruri mari? Nu le cauta!“ (v. 5). Nici de la noi Domnul nu asteapta lucruri mari, ... cu exceptia unui singur lucru, foarte mare in ochii Sai: credinciosia (comp. cu Apocalipsa 3.8).

Ieremia 46:1-19

Asemeni lui Isaia in cap. 13 si in urmatoarele, Ieremia este si el provocat acum sa profeteasca despre natiuni. Prima dintre acestea este tocmai Egiptul, in care poporul sperase sa gaseasca adăpost. Ce imagine a lumii idolatre! Peste ea vor cadea judecati inspaimantatoare... Si ne aducem aminte din declaratiile Noului Testament cu privire la acest subiect, ca „lumea trece, si pofta ei“ (1 Ioan 2.17), si „chipul lumii acesteia“ (1 Corinteni 7.31). Imparatul Egiptului este obiectul unei comparatii ironice si aspre: „Faraon ... nu este decat un vuiet“ (v. 17). Un vuiet poate speria pentru o clipa, dar ce poate fi mai trecator si mai inutil decat el? Cate personalitati, mai mult sau mai putin impunatoare in lumea aceasta, nu au fost altceva decat un „vuiet“ trecator! Saptamana in curs, ziarele le consacra coloane intregi, inasa peste o luna sau un an vor ramane cufundate in uitare... Inca un cuvânt trist este adăugat la cele despre Faraon: asemeni inaintasului sau de odinioara, cel din cartea Exod, care isi impietrise inima, si acest om „a lasat sa treaca timpul“ (v. 17; comp. cu Ioan 12.35). Dragi tineri cititori, aici este o problema deosebit de serioasa. Nu pierdeti timpul convertirii voastre, nici timpul slujirii Domnului aici, jos, nici timpul raspunderii la invitatia din Luca 22.19. Nu le lasati sa treaca!

Ieremia 46:20-47:7

Intre aceste judecati rostite impotriva natiunilor, Domnul are grija sa intercaleze un cuvânt linistitor pentru viitoarea ramasita a lui Israel. Cand viitorul lumii se arata sumbru, copilul lui Dumnezeu este invitat in acelasi fel, sa nu se teama, ci sa-si aduca aminte de speranta lui (2 Tesaloniceni 2.16,17). Din cap. 47 aflam ca este randul filistenilor sa-si auda condamnarea. Spre deosebire de celelalte natiuni (Moab, Amon, Edom..., care vor fi puse in discutie in capitolele urmatoare), despre acest vrajmas traditional al lui Israel stim ca era instalat in interiorul granitelor evreilor. Si chiar daca acest popor le-a fost uneori servil, platitor de tribut, in special sub domnia lui David (2 Samuel 8.1), cu toate acestea, Israel n-a putut nici chiar in timpul celor mai puternici imparati sa le ia cetatile (Gaza, Ascalon...) care faceau parte din teritoriul sau. Tragandu-si originea din Egipt (Mitraim = Exod, vezi Geneza 10.6 nota, 13, 14), filistenii ne vorbesc despre acei «marturisitori» neconvertiti din aceasta lume care ocupa un loc in tara binecuvantarii fara a avea inasa vreun drept; ei pretind privilegii crestine, fara sa aiba viata care sa le dea dreptul la ele; pretind ca sunt copii ai lui Dumnezeu, dar, de fapt, sunt vrajmasi ai poporului Sau si ai adevarului. Noi trebuie sa-i tratam avand in vedere ce sunt in realitate si sa nu le facem nicio concesie.

Ieremia 48:1-27

Dupa un capitol scurt consacrat filistenilor, Domnul, compensand, vorbeste acum despre Moab mai pe larg. Acest popor isi pusese increderea in lucrarile lui, in tezaurul lui (v. 7), in dumnezeul sau, Chemos (v. 13), si in oamenii sai de razboi (v. 14). Si nu numai ca aceste resurse pe care se bazuia Moab nu i-au fost de niciun ajutor, dar au constituit si cauza judecatii care a cazut asupra sa (v. 7). Lui Moab ii lipsise ceva esential si, oricat de surprinzator ar parea, acestea erau ... incercarile. Vinul nou trebuie trecut mai intai dintr-un butoi in altul, pana ajunge «sa-si piarda din tarie», sa-si aiba, putin cate putin, toate drojdiile depuse. Dar Moab nu suferise niciodata acest tratament. El

fusesse „netulburat“ „din tinerețea lui“ (v. 11; Zaharia 1.15); nu învățase prin împrejurări dificile să se cunoască, la modul de a-și pierde din prostul sau gust caracteristic (aceasta este ceea ce va căuta Domnul să facă cu Israel, ducându-l în robie). Domnul știe ce face atunci când ne scutura și ne smulge din comoditatea noastră (Psalmul 119.67). Aceste „turnări“ neplăcute dintr-un vas în altul au scopul de a ne face să pierdem de fiecare dată încă puțin din voința proprie, încă puțin din pretențiile noastre, încă puțin din încrederea în noi înșine.

Ieremia 49:1-22

Fiii lui Amon profitaseră cu lășitate de stramutarea celor zece semintii, însușindu-și tinutul lui Gad de cealaltă parte a Iordanului. Printr-o dreaptă rasturnare a situației, după ce îl „mosteniseră“ pe nedrept pe Israel, ei vor deveni mostenirea lui (v. 2). Am văzut deja cum Moab batjocoritorul a devenit, la rândul său, obiect al batjocurii (cap. 48.26,27) și este remarcabil să constatăm că judecățile pe care Dumnezeu le trimite sunt adesea în raport cu greselile comise împotriva altuia. Asemenea lecții, dacă știm să le primim, ne ajută să înțelegem mai bine spre ce înclină Matei 7.2 și 7.12 atunci când ne îndeamnă să nu facem altora ceea ce nu dorim să ni se facă nouă. Ceea ce caracterizează aici Edomul este extrema sa arogantă. Cuibărindu-se precum vulturii în stancile abrupte și salbatice ale muntelui Seir (v. 16), poporul acesta se considera invulnerabil. Dumnezeu însă a știut și va ști din nou să-l găsească acolo pentru a-l face să decadă, transformându-i locuința într-un pustiu pentru totdeauna (v. 13 și Obadia 4). Spre deosebire de Moab și de Amon, Domnul, încheind, nu îi face Edomului nicio promisiune că prinsii săi vor fi restaurați, ci, dimpotrivă, le spune că „nu va rămâne niciunul din casa lui Esau!“ (Obadia 18; comp. cu cap. 48.47 și 49.6).

Ieremia 49:23-39

După Edom, primul care urmează este Damascul, cu Hamat și cu Arpad, cele mai importante cetăți ale Siriei, apoi Chedar și Hator, unde locuiau triburi nomade, iar în final aflăm despre sentința împotriva Elamului (Persia), națiune mai departată de Israel din punct de vedere geografic, în timp ce toate celelalte îi erau vecine. Dumnezeu este drept. El măsoară cu exactitate pedeapsa fiecăruia dintre aceste popoare, proporțional cu privilegiile avute (Romani 2.6; Daniel 4.35). În cap. 2.10,11, Domnul tocmai îl comparase pe Israel cu Chedarul, trib ignorant care cel puțin a rămas credincios dumnezeilor lui falsi, în timp ce poporul Saur se departase de Dumnezeul cel adevărat. Cu cât mai vinovat era Israelul cel instruit de lege! Să ne amintim – mai ales dacă suntem copii de creștini – acest verset solemn: „Oricui i s-a dat mult i se va cere mult“ (Luca 12.48). Toate aceste popoare, ca și Iuda, trebuia să cadă sub puterea lui Nebucadnetar (v. 30) și să devină tot atâtea provincii ale marelui imperiu babilonean. De aceea era un lucru inutil și fără sens din partea iudeilor să se întoarcă spre vecinii lor și să caute adăpost și protecție la ei (Psalmul 60.11). Cum ar fi putut aceia să le vină în ajutor, când nici pe ei nu se puteau salva?

Ieremia 50:1-16

Barlog al mondenității și al corupției, Babilonul este cea din urmă națiune care trebuie să aude judecata din partea Domnului. Ieremia, pentru că vestise supunerea față de Nebucadnetar, fusese

acuzat ca le era favorabil caldeenilor, tradandu-si propriul popor. Aceste doua lungi capitole ale profetiei ne arata insa ce il invatase Dumnezeu cu privire la Babilon. De altfel, El declarase deja ca, daca Domnul Se folosea de Babilon pentru a disciplina pe Iuda, venea si clipa cand, la randul ei, aceasta cetate impunatoare va fi „cercetata“ in judecata si transformata in „pustietati pentru totdeauna“ (cap. 25.12-14). Bel Merodac (zeul Marduc) si toti ceilalti idoli aveau sa fie nimiciti in chip rusinos impreuna cu cei care le slujeau, in timp ce Israel si Iuda nu vor fi deloc „parasiti de Dumnezeul lor, Domnul ostirilor“ (cap. 51.5). Aceste judecati care urmau sa loveasca Babilonul le vor deschide, in sfarsit, ochii si inimile captivilor poporului. Versetele 4 si 5 din acest capitol, 50, ne arata lacrimile si smerirea care vor insoti intoarcerea lor la Domnul, premergatoare eliberarii lor complete si definitive. Lumea de azi este plina de idoli deserti care, bineinteles, vor disparea odata cu ea. Instruiti de Cuvantul lui Dumnezeu, cum am putea noi sa ne legam de ea? (1 Ioan 5.21).

Ieremia 50:17-32

Un plan principal, cat si unul dezvoltat, al cap. 50 si 51 putem gasi in brosură «Sommaire du Livre de Ieremie», de H.R., pe care o recomandam spre a fi citita. Cu siguranta, pedepsirea lui Israel prin intermediul caldeenilor raspundea vocii lui Dumnezeu, insa indarjirea si cruzimea de care au dat dovada in executarea pedepsei vor justifica «razbunarea» careia Babilonul urmeaza sa-i fie obiectul. In plus, atacandu-l pe Israel, Babilonul lupta impotriva Domnului (sf. v. 24; vezi Zaharia 2.8). In special jefuirea si distrugerea templului au constituit un afront personal adus Celui a carui glorie locuia acolo. Din acest motiv, pedepsirea Babilonului este numita „razbunarea pentru templul Sau“ (v. 28 si cap. 51.11). Remarcam in acelasi timp cum aceste sumbre capitole sunt atat de incarcate de incurajari pentru credinciosii poporului lui Dumnezeu. Domnul, Rascumparatorul lor, este puternic si va lua in maini cauza lui Israel, „oaia“ Sa „raticata“, pentru a o salva din gura leilor care vor sa o inghita (v. 17 si 34). Intre timp, iertarea Lui va fi sters toate greselile lor: „Nelegiuirea lui Israel se va cauta si nu va fi; si pacatele lui Iuda, si nu se vor gasi“ (v. 20; comp. cu Neemia 23.21).

Ieremia 51:27-46

O mare parte din expresiile acestor capitole sunt reluate in cartea Apocalipsa, unde le vom gasi aplicate la Babilonul viitor. Acesta nu mai este o cetate, ci un mare sistem religios, o contrafacere satanica a Bisericii lui Hristos, care isi va lua intregul avant dupa rapirea Bisericii. Pe tot parcursul acestei desfasurari a raului, chemarea divina se face auzita in repetate randuri: „Iesiti din mijlocul lui, poporul Meu!“ (cap. 50.8; 51.6,45; Isaia 48.20; Zaharia 2.7; Apocalipsa 18.4). A ramane in Babilon dupa condamnarea rostita de Dumnezeu inseamna, in adevar, pe de o parte a participa la pacatele lui, iar pe de alta parte, a fi partas (sau a te expune) urgiilor ce vor veni asupra lui. Si astazi Domnul porunceste alor Sai care sunt inca risipiti in diferite medii ale crestinatatiei marturisitoare: „Oricine rosteste Numele Domnului sa se departeze de nedreptate!“ (2 Timotei 2.19). Chiar vazand in jurul lor aceasta nedreptate, unii credinciosi socotesc totusi de datorita lor sa ramana cu orice pret intr-un mediu recunoscut ca fiind rau, cu speranta ca, prin influenta lor buna, pot contribui la imbunatatirea lor: prin aceasta, ei se amagesc cu iluzii si, in acelasi timp, se considera mai intelepti decat Cel care i-a indemnat sa iasa (2 Corinteni 6.14-18).

Ieremia 51:47-64

„Aduceti-va aminte de Domnul in tara indepartata si Ierusalimul sa fie (lit. „sa se suie“) in inima voastra“ (v. 50). Nu fara sa stie unde va merge era invitata ramasita credincioasa sa iasa din mijlocul Babilonului corupt. Pentru a lua aceasta hotarare curajoasa, ea trebuia mai intai sa fie atrasa de sentimente puternice (Psalmul 137.5,6). In acelasi fel si astazi, „la El“, la Isus prezent in mijlocul a „doi sau trei“ adunati in Numele Sau, este invitat cel credincios sa iasa afara din tabara religioasa a marturiei crestine (Evrei 13.13). Sfarsind prezentarea tuturor judecatilor Sale, Domnul le semneaza cu un nume de temut: „Dumnezeul rasplatirilor“ (v. 56). Este insa remarcabil un detaliu, anume ca aceste cuvinte ale judecatii impotriva Babilonului preced relatarea privind distrugerea Templului din cap. 52. Trebuia ca ruina idolilor Babilonului sa fie vestita inainte sa fi avut loc efectiv cea a Templului (v. 47 si 52). In felul acesta, nimeni nu va putea gandi ca acesti idoli sunt in mod real mai puternici decat Dumnezeu lui Israel. Cu sapte ani inainte de luarea Ierusalimului, toate aceste cuvinte trebuia sa fie scrise intr-o carte, iar cartea, dupa citirea ei, trebuia cufundata in mijlocul Eufratului prin grija lui Seraia, fratele lui Baruc, ca o dovada ca Babilonul avea sa fie inghitit.

Ieremia 52:1-16

Capitolul 52 nu mai face parte din „cuvintele lui Ieremia“ (51.64). Asemeni cap. 39, si acest capitol, 52, expune evenimentele care au pus capat imparatiei lui Iuda, reproducand indeaproape cap. 25 din 2 Imparati. A sunat ceasul judecatii. Sunt loviti deodata: Ierusalimul, templul (v. 17-23), imparatul si locuitorii. Cetatea este luata. Zedechia si armata lui cauta sa o ia la fuga, vrand sa scape de incercuirea care ii apasa din nou. Dar nu cu caldeeni aveau ei de-a face, ci cu Dumnezeu. Conducut la Ribla, inaintea lui Nebucadnetar, imparatului lui Iuda ii sunt scosi ochii – pedeapsa aplicata vasalilor tradatori – si, legat cu lanturi de arama, el ia drumul exilului, avand sa pastreze, din mizerabila sa viata, ca ultima imagine, doar spectacolul crud al masacrarii fiilor sai. O luna mai tarziu, comandantul garzilor revine la Ierusalim pentru a incendia si a demola sistematic cetatea razvratita si apoi pentru a face o triere a populatiei. Versetul 15 aminteste de „cei care au fugit“ la imparatul Babilonului, ilustrand faptul ca au fost printre ei si unii care au dat ascultare cuvintelor lui Ieremia. Aceste lucruri ne sunt scrise (si repetate) nu numai pentru ca prezinta interes istoric, ci si pentru a da invatatura sufletelor noastre si pentru a ne avertiza (1 Corinteni 10.11): „Voi deci, preaiubitilor, cunoscand mai dinainte aceste lucruri, paziti-va...“ (cititi 2 Petru 3.17,18).

Ieremia 52:17-34

Asistand la jefuirea Casei Domnului, privindu-i pe caldeeni cum sparg si duc cu ei frumoasele si impunatoarele coloane, suntem cuprinsi de tristete gandindu-ne la ce a devenit marturia lui Israel in mijlocul natiunilor. Dar ce trebuie sa fie sentimentele Domnului fata de distrugerea casei in care locuia Insusi Numele Sau in comparatie cu durerea fata de ruina Ierusalimului! (cititi 1 Imparati 9.6-9). Ce valoare capata, prin contrast, promisiunile Domnului pentru biruitorul din Filadelfia! „Pe invingator il voi face un stalp in templul Dumnezeului Meu ... si voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu ... si numele Noului Ierusalim ... si Numele Meu cel nou“ (Apocalipsa 3.12). Dragi prieteni, odata cu incheierea lecturii acestei carti a lui Ieremia, sa-l cerem Domnului sa ne dea harul

de a fi printre acesti invingatori, cu alte cuvinte, sa pazim Cuvantul Lui si sa nu tagaduim Numele Lui, pana la momentul intoarcerii Lui.Dumnezeu nu ingaduie insa ca aceasta carte sa se incheie cu un tablou sumbru. Harul de care a avut parte Ioiachin din partea succesorului lui Nebucadnetar (v. 31-34) este o marturie despre grija pe care Domnul nu inceteaza sa o aiba fata de o firava ramasita a poporului Sau.

clickbible.org